

JOG ÉS KÖTELESSÉG

Nagyon hamar megszoktuk, hogy 1945-ben hazát kaptunk-találtunk, s századok küzdelmei után papírra írt jogaink vannak. A szabadságköltő azt írta: „Haza csak ott van, hol jog is van...” Hazára lertünk, a költő álma beteljesült.

Beteljesült? Amikor augusztus 20-ra emlékezünk, akkor büszkén gondolhatunk eredményeinkre, emberségünk formálására-alakulására, a mindennapi kenyérre. Gondolhatunk arra is, hogy amihez 1945 előtt 10 millió magyarnak nem volt joga — most ugyanannyian élhetnek vele. Feltételek a fogalmazás, mert úgy éreztük, még mindig csak a

jog adta lehetőségek „bűvkörében” élünk, tudjuk, mi mindent tehetünk, olykor szeretünk is erre hivatkozni — a tett mezején már korántsem ilyen egyértelműek cselekedeteink.

Mert nem elég csak beszélni a jogokról. Mit ér addig sokaknak az iskolai tanuláshoz való jog, amíg százazatok vannak általános iskolai végzettség nélkül? Mit ér a munkás véleményező-beleszólási joga, ha ott, ahol elmondhatná gondolatait — hallgat? Minden embernek joga van — emberül élni. Minden ember úgy él már?

Hazát és jogot kaptunk. És a kötelességet? Azt is; kötelességet a jobb mun-

kára, a szocialista haza építésére és védelmére; kötelességet arra, hogy fel-emeljük szavunk minden olyan ellen, amely rombol, gyilkol, embertelenséget szül. Kötelesség megvédeni mindazt, amit jogainkkal megszereztünk.

Az alkotmány napi ünnep akkor lesz igazi megemlékezés, ha számba vesszük elért eredményeink mellett a megvalósításra váró teendőket is, ha az öröm mellé állítjuk gondjainkat is, ha végiggondoljuk holnapunkat, holnaputánunkat — egész jövőnk valószínűségét, s ennek szellemében dolgozunk tovább.



(Haraszti Alfréd grafikája)



(Fotó: Puri)

VIRIZLAY GYULA:

„ÚJ, MINŐSÉGI SZAKASZÁHOZ ÉRKEZETT HAZÁNKBAN A SZAKSZERVEZETI MUNKA”

Július 19-én, szakszervezetünk székházában Virizlay Gyula, a SZOT titkára tartott aktívértekezletet, melyen szakszervezetünk Központi Vezetőségének tagjai, a területi tanácsok és szakszervezeti bizottságok titkárai és elnökei vettek részt. Az aktívértekezleten megjelent és az elnökségben foglalt helyet dr. Palotás Magda vezérigazgató-helyettes.

Virizlay Gyula kétórás előadói beszédében részletesen elemezte a szakszervezeti mozgalom hazai kérdéseit és nemzetközi problémáit. Különös hangsúlyt szánt az érdekviszonyok alakulásáról, elosztáspolitikánk elveiről és gyakorlati megvalósulásáról, a felmerülő reális és jogos igények kielégítésének lehetőségeiről, módjairól.

Elemezte a mozgalom legfontosabb belső teendőit, rámutatott arra, hogy új, minőségi szakaszhoz érkezett hazánkban a szakszervezeti munka, s ezzel párhuzamosan megnőtt a vezetők felelőssége is. Külön kiemelte, hogy milyen jelentősége van ebben az új periódusban a kölcsönös kapcsolatoknak, az együttműködésnek, a problémák — eredmények és hibák — őszinte felvetésének, megvitatásának, megoldásának.

Az előadói beszéd után a tisztségviselők kérdeztek — a SZOT titkára pedig válaszolt. A „postástémákra” Besenyei Miklós főtitkár reflektált. Így többek között tájékoztatást adott az üdülői beruházásokkal kapcsolatban, majd egy másik kérdésre vála-

szolva elmondta, hogy szakszervezetünk vezetői ma jobban ismerik a postás dolgozók erkölcsi, politikai, szakmai „hogylétét”, mint tegnap. Igennel válaszolt a főtitkár arra a kérdésesoportra is, amely felvetette: a szakszervezet tudja-e képviselni a postás dolgozók érdekeit; össze tudja-e egyeztetni a csoportérdekeket a szakmai-

Az aktívértekezlet a kora délutáni órákban ért véget. Rendkívül jó tapasztalatokat, érveket gyűjtöttek a tisztségviselők, melyeket a mindennapi munkában hasznosíthatnak. Általános képet kaptak a szakszervezet terveiről, gondjairól, a soron levő megoldásra váró feladatokról.

XIII. ÉVFOLYAM,

8. SZÁM

1973. AUGUSZTUS

ÁRA: 60 FILLÉR

LONDONI

TAPASZTALATOK

RAJZ, CSERÉP

VÍZCSEPPEK

SIÓFOKI MÉRLEG

A városból naponta tizenöt-húsz ezer levelet és képeslapot adnak föl. A legforgalmasabb nap a hétfő, ezek szerint vasárnap keletkezik a legtöbb küldemény. Az érkező levelek száma összehasonlíthatatlanul kisebb, körülbelül 1500-at kell kézbesíteni naponta, nem sok az expresszlevél sem, 120—130 érkezik belőlük.

Az összesítések szerint az idén júniusban 30 millió forinttal több pénz fordult meg a siófoki alkalmazottak kezén, mint tavaly, azaz százötvenkilencmillió forint egyetlen hónapban.

Nagyobb a siófokiak telefonáló kedve, s így, természetesen, a telefonszámlája is. Az idén júniusban majdnem kétszáz ezerrel többet, 903 ezer forintot fizettek a tengeren túli telefonbeszélgetésekért. Minden tíz esti hívásból kettő külföldi, nem ritkák a tengeren túli beszélgetések sem. Sokat telefonálnak a nyugatnémetek, a csehszlovákok, az olaszok is, akik frissiben számolnak be otthon maradt családjuknak az eredményekről.

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

Zsákmosó — habtengerrel

A Budapesti Postaigazgatóság beruházásában a Budapest 72-es postahivatalban július 13-án korszerűen felszerelt zsákmosó üzem kezdte meg működését. A zsákmosó a hivatal volt kazánháza és széntárolója helyén — 3 millió költséggel — létesült, és véglegesen megoldja a forgalomban lévő, mintegy 150 ezer postászak rendszeres mosását.

A zsákmosó üzemben két nagyteljesítményű (72 kg-os) automata mosógép, egy nagyobb — 150 kg vízesruha befogadására alkalmas — és két kisebb centrifuga, két Számum típusú automata szárítógép, egy modern mángorlógép és két présvasaló végzi a postászakok mosását, szárítását és vasalását. A felsorolt gépekről elmondhatjuk, hogy azok teljes biztonsággal, balesetmentesen üzemeltethetők, mert olyan védelemmel vannak ellátva, amelyek a kezelők akaratától függetlenül működnek.

Jelenleg próbüzemeltetés van, és a mosógépek csak részlegesen vannak kihasználva, egy műszakban kb 300 postászak mosását végzik. A mosógépek teljesítményét fokozatosan növelni fogják, mely lehetővé teszi, hogy a fehérneműk mosását is itt végezzék. A szennyes és tiszta ruhák, zsákak tárolása külön-külön raktárhelyiségben történik.

Az üzem 7 dolgozója részére külön női és férfi öltöző, zuhanyzó, WC készült. Az üzembehelyezést követően 2 hét után — ismét elmentem a zsákmosó üzembe. Laurum István üzemvezetőtől érdeklődöm, hogyan sikerült a prem-

— Jól — kapom a rövid, egyértelmű választ. — Persze probléma akad még. A teherfelvonó szerelését július végére ígérték, de még nincsen kész. A szellőző berendezés a mosógépeknek a gőzt jól elszívja, de a szakaszos üzemeltetés ellenére sem tökéletes a felesleges meleg levegő elszívása. Nyáron a kívülről bevezetett meleg levegő hűtéséről szükséges lenne gondoskodni. Az egyik szellőzőberendezés csapágya szorul, kijavítása még nem történt meg. A mosógépekből a beöntönyílásokon üzem közben mosószerez, szürkés-fehér hab tördül ki, és a lefolyók nem képesek azt elvezetni.

A gépek környékén nagy felületen habtenger van, ami lehetetlenné teszi a zavartalan munkavégzést, a mosógépek kapacitásnövelését.

Az őrmibe egy kis őrm/ls vegyül, de reméljük rövidesen megoldást találnak a hibák megszüntetésére az illetékesek.

Maur Emil

KÍVÜLLÁLLÓK

Nemegyszer találkozunk velük: a kívülállókkal. Ott ülnek a sportpályák lelátóin, ott állnak a versenypályák szélén, de ott élnek, nézőlőnek a társadalmi élet küzdőterének szélén is. Nem versenyeznek, nem harcolnak semmiért, de fölünyesen mondanak véleményt, kioktatják a távolugrókat, hogy miként kellett volna dobantani, vagy a futballesatárt, hogyan kellett volna gólt lőni, vagy éppen bírálják a bizalmat, mert nem in-

tézte el az üdülést, nem harcolta ki a béremelést.

A kívülálló típusa a szakszervezeti mozgalmon belül is megtalálható. Nemegyszer jó tagoknak látszanak, mert a tagdíjat rendszeresen fizetik, csak éppen ők azok, akik saját kis érdekeiknél nem látnak tovább és eszerint értékelik a szakszervezet egész tevékenységét.

Nem tudják, hogy az utóbbi években jelentősen megnőtt a szakszervezet jogköre. Nemcsak

a gazdasági vezetők ki-nevezésében, leváltásában, minősítésében van véleményezési joga, de vétót emelhet a törvényesítő vagy erkölcs-telen vezetői döntés ellen és döntési joga van szociális, kulturális és sportcélokat szolgáló alapok fölött.

Ha ezt tudják is, akkor sem értik, mit jelent, hogy az ország legnagyobb tömegszervezete a munkásság legszélesebb osztályszervezete a szakszervezet. Tevékenységéről az MSZMP X. kongresszusán Kádár János elvtárs ezeket mondta: „A szocialista állam szavatólja, törvé-

nyek, kollektív szerződések biztosítják ugyan a dolgozók jogait, de pártunk tapasztalatai azt mutatják, ez önmagában nem elegendő. A törvényeket, a dolgozók munka- és életkörülményeit meghatározó rendelkezéseket és megálapodásokat is emberek hajtják végre, és ezért esetenként jogszérelmek, érdekütközések is lehetségesek. A szocialista társadalmi viszonyok között is szükség van rá, hogy a szakszervezetek védjék a dolgozó kollektívát és a egyes emberek jogait, képviseljék napi érdekeiket.”

A társadalmi és egyéni érdek összehango-

lása a mindennapok küzdelmeiben valósul meg; akkor, amikor jobb munkakörülményekért harcolnak valamelyik üzemben, hivatalban, amikor a dolgozók észrevételeit igényeznek érvényre juttatni vagy amikor ügyelnek, hogy a gazdasági vezetők intézkedése ne sértse a dolgozók jogait, érdekeit, például a kis gyermekek anyákét, a törzsgárdistákét.

A szakszervezeti tagok ezekben a mindennapi küzdelmekben nem lehetnek kívülállók még akkor sem, ha nem éppen a maguk béréről, a maguk munkakörülmé-

nyéről van szó. Nem lehet különválasztani az alapvető nagy célokat és a kis ügyeket, hiszen a kicsik sem valósulhatnak meg a nagyok nélkül!

Ahhoz, hogy valaki ne legyen kívülálló, ismernie kell helyi szakszervezetének céljait, törekvéseit. Sajnos sokan vannak még, akik ezeket nem ismerik még kevésbé tudják, hogy szakszervezetük milyen eredményeket ért el. Nem véletlen tehát, hogy a postászsakszervezet legutóbbi kongresszusának megállapítása szerint a további jó

munka egyik feltétele az, hogy: a dolgozók ismerjék meg a szakszervezet céljait, eredményeit s ezek megvalósítását személyes ügyüknek tekintsék.

Ennek érdekében kell hát tevékenykedniök az alapszervezeteknek: folyamatosan kell tájékoztatni a tagságot a célokról, a mozgalmi munka közben elért eredményekről, és minél több dolgozót kell bevonni a célok megvalósításába, jól tudva azt, hogy amiért valaki megdolgozik, azt személyes ügyének is érz.

(gerendás)

Rajz, kép — cserép vagy textília

Aki a Balatont szereti, az biztos, hogy Tihanyért egyenesen rajong. S aki Tihanyban jár, az a visszhang elvezett nyomait kutatva, a templom meg a Rege cukrászda csodálatos panorámája között, óhatatlanul bebetéved az egykori apát-ság épületébe, amely minden esztendőben valóságos Mekka a magyar képzőművészetnek. Egy-egy művész tárlata látható itt, de jó válogatással rendszerint éppen azé, aki a legérdekesebb, legújabb izgalmakat

képes megteremteni a szakmai közvélemény és a látogatók körében is.

Az idén tragikus aktualitása van a múzeum tárlatának. A múlt évben fiatalon elhunyt Kondor Béla grafikusművész kiállítását nézhetik végig az érdeklődők. Furcsa, szokatlan, érdekes grafikai lapok ezek — kisebb számban festmények —, amelyeken mintha a repülés, a szárnyas ember dominálna. Az 1960-as évek elején végezte el Kondor Béla a Képzőművészeti Főiskolát, s mindössze egy évtizedes művészi pályafutás után úgy búcsúzott tőle a magyar művészetszadalom, mint századunk egyik kiemelkedő képzőművész egyéniségétől.

Elsősorban a vonalakkal, a fehér háttér fekete vonalaival tudott egy sajátos, misztikusnak is mondható, ám éppen a technikai forradalom külsődleges jegyeit is felvonultató sajátos vilá-

got teremteni. Így lett az angyalok szárnyából repülőgépjármű is, az angyalok harsonájából látszó, s így lett Kondor Béla egész művészete kozmikus méretekre hivatkozó figyelmeztetés: védjük emberségünket!

Kondor Béla grafikus, Varga Imre szobrász. Egyáltalán nem véletlen, hogy ha valaki a magyar képzőművészetről akar beszélni, annak először grafikusok és szobrászok jutnak eszébe. A szobrászat az elmúlt egy-két évben talált igazán magára, s a mindenfajta absztrakt formai kísérletezések tanulságait is hasznosítva, a műfaj minden gazdagságát felhasználva, valami sajátosan új plasztikai nyelvet igyekszik kialakítani. Elszakad a hagyományos szobrászat irodalmi ihletettségétől, nem kívánja a természet és az ember alkotott formáit, hanem természet és ember alkatát utánozni, de amelyben mégis a művész személyes

gondolatai öltönek testet, többnyire a világ valódi formáinak jegyeit is felhasználva.

A grafika mindig is a magyar képzőművészet élvonalába tartozott. Külső okai is vannak ennek, s nemcsak egyszerűen az, hogy mondjuk, több a grafikus, mint a festőtehetség. Az élet változásaira, sőt az emberi fogyasztásra, a technikai civilizációra a legkönnyebben, a leggyorsabban grafikai eszközökkel lehet reagálni. Az emberi fogyasztással való szorosabb kapcsolat mindig nagyobb anyagi biztonságot is teremtett a grafika területén dolgozó művészek számára. Nem csoda hát, ha felsorolni is nehéz a Ludas Matyi kitűnő karikatúristától a nagyszerű könyvillusztrációkat készítő művészekig, a kiváló plakáttervezőktől a reklámgrafikákat készítő művészekig azoknak a névsorát, akik rendelkeznek a művészettel, a világ élvonalába emelték a magyar képzőművészetnek ezt az ágát. Gross Arnoldtól Berki Violán át Würtz Ádámgig és Reich Károlyig rendkívül gazdag ez a névsor.

Nem lehet ilyen elismeréssel szólni a hagyományos festészet, vagy ahogyan a szakmában nevezik, a „táblaképfestészet” dolgáról. Nagyfokú bizonytalanság, egymás eredményeinek és külföldi hatásoknak továbbgörgetése, másolása, adott esetben utánzása jellemző sok festőnkre, s ha akadnak is eredeti tehetségek, a megújulásnak, a fejlődésnek azzal a dinamizmussal — mint amit a szobrászatnál, vagy még inkább a grafika területén — egyáltalán nem találkoznunk. A festők mentésére kell felhívni, hogy mindenek az alapokba, a válságos új helyzetbe, van, ami a táblaképfestészetet meghatározza. A festmény, az olajkép mindenekelőtt régi paloták díszé volt. Később, a polgári lakásokban, még helyet lehetett szorítani a kép számára úgy, hogy az valóban „éljen” a falon. A modern lakás, a mai lakásméret és a mai lakáskultúra nem kedvez a táblaképfestészetnek. Mindenek előtt a cserép, a kerámia kapott döntő szerepet, az elmúlt egy-két esztendőben pedig a fali szőnyeg ment át Magyarországon is olyan

átalakulásokon, amelyek ezt a két nagy hagyományú iparművészeti jellegű műfajt egyszerre rokonítják nemcsak a festészettel, hanem a szobrászattal is. Sok ilyen fali textília — mert szőnyegnek már igazán nem lehet nevezni ezeket — festményhatásokra törekszik, mások pedig a dombozmű, a plasztika hatását kívánják elérni a különböző spárgákkal, kötelekkel, fonalakkal, kóccokkal, amelyek rendre bevonultak ebbe a minden valószínűség szerint nagy jövőjű képzőművészeti ágatba.

Mindez természetesen csak gyorsmérés a magyar képzőművészet helyzetéről, amelyről ilyenformán nem lehet sem egyértelműen jó, sem egyértelműen rosszra mondani. Vannak felfelé ívelő hagyományos ágak, jelentkező új, nagy távlatokat ígérő műfajok, s van válságos, elbizonytalanított területe is. Aki azonban kedveli a látvány szépségét, érdekességét, az alkalmi kiállításokon, múzeumokban személyesen meggyőződhet arról, hogy ez a gyorsmérés mennyire volt megbízható.

Bernáth László

KORUNK
MŰVÉSZETE

SIKERES OKTATÁSI ÉV UTÁN — FELKÉSZÜLÉS AZ ÚJRA

A szakszervezeti politikai tömegoktatás 1972/73-as oktatási éve befejeződött. A Postások Szakszervezete által szervezett oktatás eredményeit szakszervezetünk elnöksége június hónapban tüzte napirendjére. Értékelte az eredményeket, egyúttal — a SZOT Titkársága irányelvei alapján — meghatározta a következő oktatási év tennivalóit.

ÖSZINTE VÉLEMÉNYEK

Elnökségünk megállapította: a politikai tömegoktatás segítette a szakszervezeti kongresszus határozatok ismertetését, a jelentős postai és szakszervezeti intézkedések előkészítését és megértését. A jól megválasztott témákról folytatott előadások és viták olyan elvi, politikai, gazdasági ismereteket nyújtottak, amelyek kedvező hatással vannak a postás dolgozók magatartására. A lényeges problémákról folytatott viták közben ösztönöztek véleményeket a saját, a vezetők tevékenységéről, elmondták az általános nézeteiket. Megvitatták a Posta előtt álló gazdasági feladatokat, a gazdaságok főbb kérdéseit, a szocialista demokrázius fejlesztésének időszerű tennivalóit, a nemzetközi munkaszervezetek helyzetét.

A politikai tömegoktatás népszerűsége tovább növekedett, a postás dolgozók 21,7 százaléka vett részt az elmúlt oktatási év 20 százalékos részvételével szemben. Népszerűségét növelte, hogy a témákat a propagandisták egyre inkább a konkrét, munkahelyi példákból kiindulva magyarázták. A munka eredményességét szolgálta, a különböző szintű szakszervezeti szervek fokozott figyeleme, a pártszervezetek által nyújtott segítség.

SEGÍTŐ LEPORELLÓK

Az 1973/74-es oktatási évben ismét három különböző politikai tanfolyam indul.

A „Társadalmunk időszerű kérdései” és „A világpolitika időszerű kérdései” tanfolyam elnevezése változatlan. „A szocialista demokrázius időszerű kérdései” tanfolyam címe a témák jellegét jobban kifejező „A munkahelyi élet időszerű kérdései” címre módosult.

A postás dolgozók sajátos helyzetét érintő kérdésekről a központi anyagokhoz külön postal vonatkozású kiegészítő anyagot készítenek.

Az elkövetkező oktatási évről a tanfolyami csoportok szer-

vezése megkezdődött. A szervező munka könnyítésére — a Táncsics Kiadó által készített — segítő kiadványt (leporelló) bocsátottunk minden alapszervezet rendelkezésére.

A csoportok kialakításával az alapszervezetek vezetősége — a bizalmi elvtársak bevonásával — azon fáradozik, hogy az egyes csoportokhoz hasonló érdeklődésű és műveltségi színvonalú dolgozók kerüljenek. Szorgalmazni szeretnénk azt, hogy a KISZ-korosztályt túllépő fiatalok megfelelő bekapcsolódjanak az oktatásba, s a szocialista brigádok tagjai, a nődolgazók és a fizikai dolgozók még nagyobb számmal látogassák a tanfolyamokat.

TEMATIKÁK

A SZOT Titkársága meghatározta a szakszervezeti politikai tanfolyamok következő évi tematikáját. Elsősorban a dolgozókat foglalkoztató, az életben naponta felvetődő kérdések megvitatását, megválaszolását szolgálják.

„Társadalmunk időszerű kérdései”: 1. Munkapolitikánk a társadalmi összefogás kifejezője. 2. Hazánk gazdasági kapcsolatainak fejlődése a szocialista országokkal. 3. Fejlett gazdaságok — korszerű munkavereseny. 4. A szocialista iparfejlesztés feladatai. 5. A magyar mezőgazdasági helyzete, fejlesztésének irányai, feladatai. 6. A műveltség gyarapítása társadalmi igény.

„A munkahelyi élet időszerű kérdései”: 1. Tervgazdálkodás — vállalati önállóság. 2. A kollektíva szerepe az egyetemesi vezetésben. 3. A szocialista brigádok és a művelődés. 4. A tudományos-technikai fejlődés és a ma embere. 5. A IV. ötéves terv időarányos teljesítése és 1974. évi feladataink. 6. Közös felelősségünk: a munkasútopótlás nevelése. „A világpolitika időszerű kérdései”: 1. Hogyan élnek a szovjet emberek? 2. A Magyar Népköztársaság részvétele a nemzetközi szervezetekben. 3. A nemzetközi szakszervezeti mozgalom egységéről. 4. Vietnami népe a függetlenségért. 5. Európa békéje, biztonsága. 6. Chile a demokrácia, a haladás útján.

Mindhárom tanfolyami anyaghoz két közös téma is tartozik. 7. A Posta kollektív szerveződésének végrehajtása 3 év tükrében és 8. Fórum, területeinkénti tájékoztató a propagandisták részére aktuális postai és szakszervezeti kérdésekről.



Meseillusztráció (Haraszi grafikája)

Miért tanulnak?

1973. június 11-én 106 miskolci postás dolgozó sikeresen vizsgázott az önként vállalt általános iskolai tanulmányokból. A vizsga napján a Magyar Televízió riportot készített a vizsgázókról, melyet az 1973. június 12-i esti híradóban közvetítettek.

A riportert megkérdezték több szaktársat, szaktársnőt, nem restelli-e, hogy idős fejjel tanul? Miért vállalta a mindennapi nehéz munka után és a családi gondok mellett ezt a feladatot? A válaszok egyértelműek voltak: „Büszkék vagyunk, hogy tanulhatunk és köszönet mind azoknak, akik lehetővé tették, hogy általános iskolai tanulmányainkat eredményesen fejezhessük be.” Sokan azt mondták: a fiam segít esténként a számtanfeladatok megoldásában. Volt aki arra hivatkozott: „A brigádomban csak énnekem nincs 8 általános iskolai végzettségem.” A szakszervezeti bizalmi pedig azért vállalta, mert úgy érezte, példát kell mutatni többi dolgozó társainak.

Az utóbbi években a Postán emelkedett a 8 általános iskolai végzettséggel nem rendelkező dolgozók száma. (Kb. 12 000 fő az 55 000 postai dolgozó közül.) Az általános iskolai végzettség a műveltség alapja, s jelentősen befolyásolja a szakmai munka színvonalát, a társadalmi, közéleti aktivitás kibontakozását, a személyiség kialakulását.

A középfokú postaszervek oktatási apparátusai — a helyi viszonyok és lehetőségek figyelembe vételével szervezik a képzést. E téren példamutató és kiemelkedő a Miskolci Postaigazgatóság munkája. Miskolcon 120 forgalmi-műszaki dolgozó jelentkezett oktatásra: kézbesítők, kábelmunkások, hálózatszerelők — főleg idősebb generációhoz tartozók, akik mögött 25–40 évi postai szolgálat áll. Hajnalban keltek, ki azért, mert Miskolcra messze lakik, ki pedig azért, hogy munkájának egy részét még a reggeli órákban a tanulás előtt elvégezze (pl. hírlapkézbesítés), hogy az öt helyettesítő szaktársat, szaktársnőt legalább részben mentesítse.

Az igazgatóság vezetője honorálja a dolgozók szorgalmát, igyekvésüket, tanulását, a tanulmányi eredményektől függően 500–1000 forintig terjedő jutalom formájában, ezen felül 100 forint béremelést is kapott az, aki a 8 általános iskolai végzettséget megszerezte.

Búzás Györgyné

A tévé rossz — magnó nincs...

Pinke Karola huszonnyéves, magas, fiatal lány. A vesprémi egyes postahivatal kultúrfelelőse, letéti könyvtárosa. Januárban, Csopakon háromhetes továbbképzésen vett részt. A hírlaposztályon előadó. Szülei vidéken élnek, ő albertben lakik. Szeret röplabdázni, táncolni.

— Mikor van telt ház a kultúrteremben?

— Nagyon kedves, hangulatos névnapokat szoktunk rendezni — ilyenkor senki sem hivatkozik egyéb elfoglaltságára. Az ajándékokra összeadjuk a pénzt, szendvicseket készítünk, itallal az ünnepelt ki-nál. Mindenki rákérül a sor. Most ugyanígy fogjuk elbúcsúztatni Kalocsai Zsuzsannát, aki kétéves tisztviselőre megy.

— Milyen a kultúrterem felszereltsége?

— A tévé két éve elromlott, egy éve egyáltalán nem működik. Azt mondják, sem a javításra nincs pénz, sem arra, hogy újat vegyenek. Legalább harmincan lakunk albertben, ott tévét nem nézhetünk, s itt sem. Néha, kivételes alkalmakkor a Hálózatépítő Vállalat munkásszállására beengednek minket tévézni — de ezt ritkán sikerül kikönyörögni, ezentúl pénzt kapunk.

mert ott fiúk laknak. A lemezejátszó most romlott el — ennek javítását vállalják. Van vagy harminc-nyolcvan lemezünk, nyugdíjas-búcsúztatásnál, névadó ünnepségnél használjuk. Rádiónk, magnónk nincs. Egy-egy összejevetelre valaki elhozza a sajátját.

— Hogyan lehet összeegyeztetni az idősebbek és a fiatalok kulturális igényeit?

— Nehezen. Más érdeklődési kör, más otthoni költőiségek. Néha sikerül közös színházlátogatást szervezni, de leginkább kirándulásokon jönnek össze. A dolgot csak az egyszerűsíti, hogy minden KISZ-tag egyúttal szakszervezeti tag is.

— Legutóbbi közös megmozdulás?

— Fákát ástunk ki, betonkerítést döntöttünk le, vad indákat kapáltunk, a göröngyös földet egyengettük — társadalmi munkában. Futball- és röplabdapálya épül ide, ezt majd mi is használhatjuk — így ígérték a Szilágyi Erzsébet iskolában.

— Eddig?

— Szerelést és labdát már kaptunk. Részt vettünk az Április 4. Kupán és a szombathelyi spartakiádon. A területi tanács ígerte, hogy a sportra kán sikerül kikönyörögni, ezentúl pénzt kapunk.

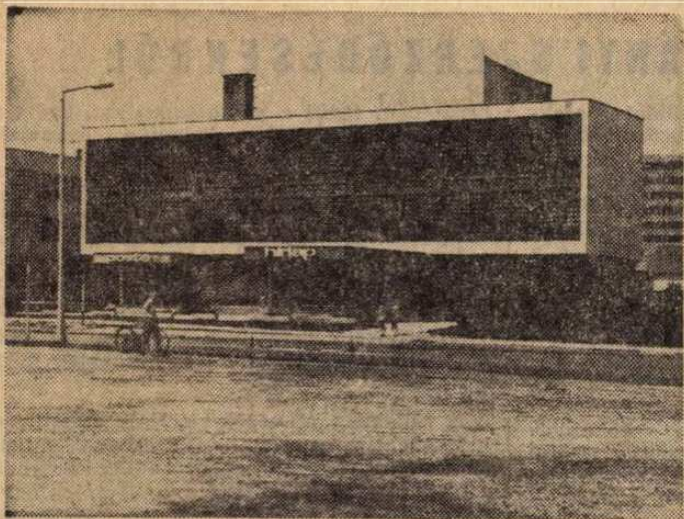
PROPAGANDISTÁK KÖSZÖNTÉSE



„Fehérasztal” mellett kaptak köszönetet és elismerést a politikai tömegoktatás legkiválóbb propagandistái. A szakszervezet központjában megtartott „házi ünnepségen” Baranyai Gézával osztrálya vezető üdvözölte a meghívottakat, majd az elnökség nevében Besenyi Miklós föltitkár mőltatta a propagandistamunka jelentőségét. Hangsúlyozta, hogy ez a munka egyike a legnehezebbeknek — és leghálátlanabbnak is egyben. Jelentőségük azonban nélkülözhetetlen: munkájuk révén történik minőségi változás a szakszervezeti életben, a vezetők — beszámolóik alapján — érzékelné tudják, hol, mit kell tenni, miben kell változtatni. A propagandisták nevében Kormos János beszélt az oktatási év tapasztalatairól.

(Fotó: Puri)

BÜSZKÉK RÁ A NAGYATÁDIAK



Aki három évvel ezelőtt Nagyatádra látogatott, mindenféle föld- és kavicsfalokkal, téglarakásokkal, betonkeverő gépekkel, felvonási épületekkel találkozott. Ekkor teremtették meg a város alakulás feltételeit, s 1971. április 28-án Atád megkapta az áhított rangot. Ekkor már álltak a készülő, modern postahivatal falai, s egy évvel később, 1972. május 6-án város-hoz méltó postapénztárral gazdagodott Nagyatád.

Szakonyi Dániel főfelügyelő, a hivatal vezetője rossz álomként gondol a régi hivatalra.

— Közlekedési rendőr kellett volna a küldemények irányításához — mondja. — A zsúfolt, sötét kis szobában 42–43-an dolgoztunk, s a kézbesítők nemegyszer a kapu alatt válogatták a leveleket. Akkor kaptak csak külön helyiséget, amikor sikerült lakást vennem, — volt szolgálati lakásom lett a kézbesítők szobája.

15 milliójába került a városnak az új hivatal, de megérte, hiszen kulturált körülményeket teremtett fél száz postai dolgozó munkájához, s a modern épület esztétikailag is élményt jelent a város lakóinak, látogatóinak. A földszin-

ten van az összes felvételi hely: márványpadló, üvegablakok képe fogadja a tágas helyiségbe lépőt. Innen nyílik a főpénztár és a hivatalvezető szobája, kint, az utcán pedig a hírlappavilon várja a vásárlókat. Az épület hátsó részében, a földszinten van a csomagraktár és a levélfeldolgozó helyiség. Itt vannak a garázsok, raktárak, szociális helyiségek, a kézbesítőterem, a távközlési üzem kirendeltségének irodája, és az akkumulátortelep. Az emeleten tanácskozóterem és a sofőrök pihenőszobája mellett a távbeszélőközpont is meg a középső szinten helyezkedik el, de már nem sokáig, mert ha a tervezett automatizálás bekövetkezik, akkor felköltöznék a második emeletre, és a középső szint teljes egészében a műszakiak birodalma lesz.

— Most az élüzem cím elérése a legközelebbi célunk — beszél vágyaikról a hivatalvezető. — Dolgozónk négy szocialista brigádban küdenek ezért. Létszámbeli helyzetünk nem mondható rózsásnak, mert a hivatal dolgozóinak közül nyolc aszony éppen szülési szabadságát tölti, s helyükre szakképzetlen fiatalok kerültek — két munkatársunk pedig huzamosabb

ideje beteg. A brigádok példamutató vállalása, hogy ezt a váratlan kiesést megpróbálják pótolni, úgy, hogy elvégzik a két beteg munkáját is. A kívülálló ebből csak annyit lát, hogy nincs semmi fennakadás.

Gondot, nehézséget csak a kézbesítők okoznak néha. A hírlapkihordóknál ugyanis nagy a fluktuáció, s mert csak napi hat órát dolgoznak, s egyenruhára sem jogosultak, nem érzik magukat igazán postásoknak. Pedig időarányosan — még a borralaló nélkül is — jobban keresnek a hivatali dolgozók átlagánál. Öröndetes viszont, hogy a levél- és utalványkézbesítők kifogástalanul végzik munkájukat.

— Milyen a város távbeszélő-hálózata?

— Jelenleg 380 vonalunk van. Nemrég fejeződtek be egy kétszáz vonalas automataközpont szerelési munkái. Nagy szükség van a bővítésre, mert hamarosan felépül az új kórház, ahová legalább 15 fővonal kell, és a 70 orvos lakásán is nélkülözhetetlen a telefonkészülék.

Szakonyi Dániel a felső szint megtekintésére invitál. Bekukkantunk a leendő központi helyiségekbe, ahol most a vidékről bejáróknak rendeztek be szállást. Havi 100 forintot kell fizetniük a kényelmes, jól berendezett és tiszta szobáért, és megkímélik magukat a napi vonatostástól, az autóbussz-utazástól. Majd még feljebb megyünk, s kilépünk a tetőre. Jól látszanak a Kiszely-lakótelep házai, amelyeket a város 300 ezer forintos segítségével és számtalan lakos önként felajánlott társadalmi munkájával kapcsoltak be idő előtt a távbeszélőhálózatba. Mert az atádiak tudják, hogy övéké a gyönyörű posta, s méltányolják a hivatal dolgozóinak erőfeszítéseit. S Nagyatádon a postai szolgáltatás színvonala lépést tart a város fejlődésével.

Schöffner Jenő

PÉCSI MÉRLEG:

Nagyobb fegyelmet a hírlapmunkánál

A termelési tanácskozások mind jobban betöltik szerepüket. Ismeretes, hogy a helyben megoldható, elfogadott javaslatokat a szakvezetés köteles végrehajtani. Ha pedig ez meghaladja hatáskörét, nyolc napon belül az igazgatóság-hoz kell azt továbbítani. Néha ez utóbbinál akad mulasztás, késedelem. A végrehajtó szervet patronáló igazgatósági kiküldött jelentése, vagy a javaslatok könyvének ellenőrzése nyomán azonban ekkor is megindul a „gépezet”, hogy a helyben meg nem valósítható javaslat érdemi elintézése megtörténjen. Ennek nyomában jártunk...

A bonyhádi postahivatal elmúlt évi utolsó termelési tanácskozásán javasolták a dolgozókat, hogy a posta is járuljon hozzá a helyi óvoda fejlesztéséhez. „Sokan vagyunk érdekeltek” — mondták a szaktársak, — mindjárt könyvebbek lesznek gondjaink, jobban lesz postai munkaerő.”

A Területi Szakszervezeti Tanács és az igazgatóság magának érezte a bonyhádi postások javaslatát. Ez év márciusában 25 ezer forintot utaltak a bonyhádi tanácsnak. A Mohács 1 postahivatalban kérték, hogy kézszárítót szereljenek fel a kézbesítők szobájában. Sok a munkától piszkos kéz, nem győzik törölközővel, meg azután higiénikusabb is. A hivatalvezető a legközelebbi termelési tanácskozáson be akart számolni a javaslat sorsáról. Ekkor derült ki, hogy még válasz sem érkezett a pécsi igazgatóságtól. Ismét ment a javaslat. Kíttunt, hogy a bürokratizmus útvesztőjében kallódott el az első javaslat. Azóta már kitűnően működik a javasolt kézszárító a mohácsi kézbesítő szobában. Természetesen nem egyszer akad olyan is, hogy a javaslatra már van megfelelő utasítás, rendelkezés — csak a hivatalnak, az

üzemnek elkerülte a figyelmét. Így a Pécsi Posta Gépjármű Szállítási Üzem tanácskozásán Szirony Pál gépkocsivezető szaktárs kifogásolta, hogy a három órán felüli várakozást a munkaidő keretbe nem számolják be. Az igazgatóság felhívta a szakvezetés figyelmét a Po. E-ra, amely e kérdést már szabályozta.

Természetesen nem egy olyan javaslat akad, amely bizonyos okok miatt azonnal megoldhatatlan. Akár a bérkeret korlátozottsága, akár helyszűke, akár egyéb anyagi nehézség miatt. Egyenes volt az igazgatósági válasz a Somogy megyei Távközlési Üzemhez Gazda György hálózatszerelő szaktársnak azon kérésére is, hogy festéshez gumikesztyűt adjanak. Nem indokolt, így a

javaslatot nem fogadják el. De ha a tanácskozás keretén belül választ várnak például a szekszárdi dolgozók, hogy mikor bővül a jelenlegi központjuk, vagy Sellye postahivatal távbeszélőkezelői kérik vonalaink számának a bővítését, az igazgatóság pontos választ ad a tervekről. Erdekes volt a kaposvári Mehiv dolgozók felvetése: nem tudják a hanyag I–III osztályú hivatalokat fegyelmelni a hírlapmunkánál. Segítséget kérnek. És ment a válasz: az igazgatóság a javaslatot felterjesztette a Postavezérgazdatiszósághoz.

A termelési tanácskozások valóban a dolgozók demokratikus fórumai. Ezt ismerte fel a Pécsi Postaigazgatóság, ezért veszi az itt elhangzott javaslatokat nagyon komolyan.

Dr. Pazar Ferenc

A POSTA A GYORSABB?

Játékos kísérlettel próbálták eldönteni Lengyelországban azt a kérdést, hogy a modern technikai eszközök mindig hatékonyabbak-e az évszázadok során bevált módszereknél. Az adott esetben arra a kérdésre akartak választ kapni, hogy a posta gyorsabb vagy a postagalambok.

Szecszenből több mint ezer galambot indítottak útnak: száznegy alatt a varsói esti lapnak címzett apró csomagocskákkal. Ugyanakkor táv-

íratot és leveleket is feladtak a címre és elindult a fővárosba egy különleges csomagot szállító gépkocsi is. 460–480 kilométert kellett megtenni a célig.

Az első galambot, amely az indulás után 5 óra 54 perccel érkezett célba, csak a távirat előzte meg: ez 5 óra 45 perc alatt jutott el a címzetthez. A gépkocsi a leggyorsabb galamb több mint két és fél órával előzte meg.

ELEKTRONIKUS HÍVÓBERENDEZÉS

Az NSZK postaügyi szakemberei üzembe helyeztek három nagy német városban egy elektronikus postai hívóberendezést. A helyi és távolsági beszélgetések elektronikus agy segítségével jutnak el az elosztó központba. Hogy a fellé-

pő esetleges zavarokat a leggyorsabb idő alatt ki lehessen javítani, konstruált a gyár egy ellenőrző berendezést is. A postahivatal az ellenőrző asztal segítségével biztos és gyors módon felderíti a vonalban levő zavarokat.

Itthon és külföldön

Hogyan élnek a szovjet postások?

Szakszervezetünk meghívására háromtagú szovjet postás szakszervezeti delegáció tartózkodott hazánkban, Vilkoza Vera Vasziljevna, a Belorusz Postás Szakszervezet elnöke vezetésével. A delegáció tagja volt: Bogatirev Jevgenyij Fedorovics osztályvezető, Korolov Viktor Szergejevics bizalmi, távbeszélő-szerelő. A delegációt itt-tartózkodása során Besenyei Miklós főtájtár fogadta.

A kedves vendégekkel aktíváertekezleten találkoztak a budapesti üzemek és hivatalok alapszervezeti titkárai. Az aktíváertekezleten Vilkoza elvtársnő tájékoztatást adott a szovjet postásdolgozók életéről, munkakörülményeiről, a szakszervezet feladatairól, majd a felvetett kérdésekre igen részletes és pontos válaszokat adott. Ezeket gyűjtöttük egy kis csokorba.

A szovjet postásdolgozók bérhelyzetének javítására a kormány bérpolitikája, valamint a szovjet posta eredményei alapján kerülhet sor. Az SZKP XXIV. kongresszusa határozata alapján a Szovjetunióban öt év alatt a termelés 32 százalékkal, a bér 29 százalékkal növekszik. Ez vonatkozik általában a postára, a postásdolgozókra is. 1972-ben az ipar területén az átlagbér 131 rubel, a postán 108 rubel volt. A postai műszaki dolgozók alapfizetésének átlaga magasabb, mint a forgalmi dolgozóké.

A munkahét általában 44 órás, de egyes munkakörökben ennél kevesebb, a távirásznoknál pl. 36 óra. Szombat és vasárnap — a nagyhivatalok kivételével — a postahivatalok zárva tartanak.

A szovjet postán a legnagyobb probléma napjainkban a klasszikus posta területén jelentkezik. Az automatizálás, a kisgépesítés még nem kellő mértékű. Ennek első sorban az az oka, hogy még mindig érződik a második világháború hatása, amikor a postai értékek 96 százaléka tönkrement.

A postásszakszervezet széles körű jog- és hatáskörökkel rendelkezik. Az új mű-

szaki berendezések, létesítmények, üzembe helyezése a szakszervezet nélkül nem lehetséges. A normák változtatása, a bérfejlesztések, jutalmazások szétosztása, a lakáselosztás csak a szakszervezettel egyetértésben történhet. A postásdolgozókra ugyanazon nyugdíjtörvény vonatkozik, mint a népgazdaság más területein, ennek megfelelően a férfiaknál 60 év, a nőknél 55 év a nyugdíjkorhatár, de pl. a távbeszélő-kezelő nőknél 50 év.

A dolgozók között nagy a fluktuáció. Mindezek ellenére is a szervezetség 98,2 százaléka.

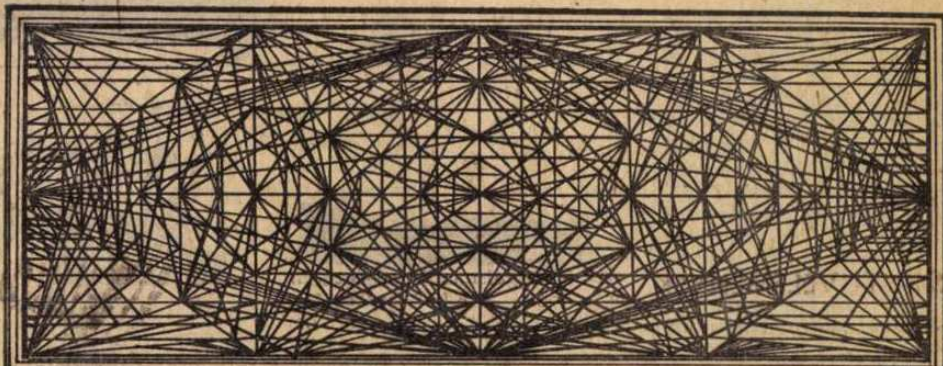
A dolgozók 70 százaléka nő. A postahivatalok, távbeszélő-központok vezetői zömmel nődolgozók. A folyamatos, éjszakai és ünnepnapai szolgálatért külön pótlék jár a dolgozóknak.

A táppénz nagysága 3 év után a fizetés 60 százaléka, amennyiben a dolgozó tagja a szakszervezetnek, ha nem, akkor ennek fele. 9 év után a táppénz mértéke 100 százalék.

A postásdolgozók szociális, kulturális ellátottsága érdekében a posta több fontos intézkedést tesz. A postai beruházási összegek mintegy 5 százaléka lakásépítésre fordítható. A bölcsődei, óvodai ellátásért a kereset arányában kell fizetni. Pl. egy kézbesítő, aki 80 rubelt keres, gyermekéért 4 rubelt fizet az óvodában — havonta. A családi pótlék 3 gyermek után 15 rubel. A szülési segély 20 rubel. Ezen felül adható szociális segély is. A dolgozók alapszabadsága évente 15 munkanap, de a nehéz fizikai munkáért 18–24 munkanap alapszabadság jár.

A postásdolgozók távbeszélő-díjfedezményt nem kapnak. A dolgozók továbbtanulását sokféle módon támogatják (ösztöndíj, tanulmányi szabadság, esti iskolák stb.).

A delegáció tagjaival folytatott eszmecsere nagyon hasznos volt a budapesti szakszervezeti tisztségviselők számára is. Garamvölgyi András



LONDONI TAPASZTALATOK

Az Angol Postaforgalmi Dolgozók Szakszervezetének meghívására július 4–10. között Besenyei Miklós főtájtár, Kiss Ernő, a Miskolci TSZT titkára és Szőke Antal, az RTV dolgozója részvételével háromtagú szakszervezeti delegáció járt Angliában. Az utazás céljáról, a látogatás tapasztalatairól Besenyei Miklós főtájtártól, a delegáció vezetőjétől kértünk interjút.

— A delegáció utazásának célja az együttműködés további lehetőségeinek és formáinak megteremtése és a kölcsönös tájékoztatás volt. Elmondhatom, hogy küldöttségünket mindenütt szívesen, meleg barátsággal fogadták. A közvetlen légkörben lezajlott megbeszéléseken minden kérdésre őszintén és készséggel adtak felvilágosítást, s hangsúlyozták, hogy részletesen is szeretnék megismerni a Magyar Posta munkáját, a szervezett dolgozók élet- és munkakörülményeit.

— Milyen tapasztalatokat gyűjtött a magyar delegáció, merre jártak?

— Egyik napon a Postaforgalmi Dolgozók Szakszervezetének gépesítési kérdésekkel foglalkozó munkatársával utaztunk Cardiffba, ahol megtekinttük az egyik postahivatal levél- és csomagfeldolgozását. Véleményünk szerint a vezetés és irányítás jól szervezett és fegyelmelt, a munkahelyek kulturáltsága, szociális ellátottsága jó, a munkafolyamatok korszerűen gépesítettek.

A cardiffi szakszervezet titkárával ellátogattunk a Posta Kerületi Oktató Központjába, Corytonba. Az intézetben a vezetők képzése és továbbképzése folyik magas fokú gépesítettségű és különböző segédesszók alkalmazásával. A középszintű vezetőket 1–2 hetes tanfolyamra hívják be, ahol megfelelő intézeti irányítás mellett a meglevő postai problémák megoldására szakdolgozatot kell készíteniük, amelyet a későbbiekben a vezetői döntések kialakításához felhasználhatnak.

Londonban a Nyugati Kerület gépesített postahivatalát tanulmányozhattuk. A hivatalnak két szekcióját — a gépesített levél- és csomagfeldolgozást — néztük meg. Itt mutatták meg azt a városrészeket összekötő küldemények szállítási rendszerét, személyzet nélkül földalatti vasutat is, amely Európában egyedülálló és 1927 óta kisebb módosításokkal eredményesen működik.

— A szakmai eszmecsere mellett mit láttak Angliában?

— Viszonylag sok mindent. Brightonban például megismertük a római kori város nevezetességeit, Londonban a képviselőházat, a Westminster palotát. A látogatás során természetesen találkoztunk szakszervezeti vezetőkkel, tisztségviselőkkel is. (Brightonban a városi postás szakszervezet vezetőivel közös vacsorán vettünk részt, melyet a helyi postahivatal vezetője adott tiszteletünk-

re. A másnapi ebédén a Szállítási Dolgozók Szakszervezetének titkára is jelen volt.) A parlamentet két munkaspárti képviselő — Charles Morris és Harry Ewing — mutatta be, s lehetőséget adtak arra is, hogy beszélgethessünk velük. Elmondták, miben foglalkoznak meg akcióprogramjukat, ha a munkaspárt hatalomra jutna. Így többek között előtérbe helyezték a nagyobb állami beavatkozást az iparba, az egészségügyi dolgozók számára nagyobb támogatást nyújtásának és magasabb nyugdíjat, Fokozták az ellenőrzést. A brit Postaforgalmi Dolgozók Szakszervezet központjában pedig Tom Jackson főtájtár adott ebédet tiszteletünkre.

— Teljesítette küldetését delegációjuk?

— Véleményem szerint igen. Látogatásunk hasznos és eredményes volt. Tovább bővítettük eddigi személyes kapcsolatainkat az Angol Postaforgalmi Dolgozók Szakszervezetének vezetőjével. A látogatás alkalmat adott az angol posta gépesítési fokának megismerésére, a postás szakszervezet munkájának alaposabb tanulmányozására.

— Mivel búcsúztak el?

— Azzal, hogy a Forgalmi és a Távközlési Dolgozók Szakszervezetének főtájtárait meghívtuk: látogassanak el hazánkba. A meghívást mindketten elfogadták — a következők estendőre.

(völgyi)

Tisztelt Szerkesztőség!

Szíves értesítést kérek arról, hogy a nyugdíjas dolgozónak jár-e kiküldetési díj? En jelenleg 1973. március 12. óta 3 km-re levő helység, postahivatalánál helyettesítik. Már kérelmeztem, hogy valamit kapjak a napidíjhoz, de azt mondták, a nyugdíjasnak nem jár!

Tisztelettel:
Békési Tibor
ny. postafőellenőr

A munkaviszonyban álló nyugdíjas jogosult mindazokra a járandóságokra, amelyek az egyébként munkaviszonyban levő és azonos körülmények, munkaidő-beosztás stb. mellett munkát végző (nem nyugdíjas) dolgozókat illetik. Jogalk. tisztázása érdekében közöljük, hogy kiküldetést az a dolgozó teljesít, aki a munkáját általában a kiküldő szerv telephelyén végzi, de a kiküldő szerv külön utasítására telephelyén kívül lát el szolgálatot, ha a munkakörre, beosztásra folytan napi munkáját egészen, vagy jelentős részben nem a telephelyén, hanem meghatározott külső területen végzi, vagy ha havonta legalább nyolc munka-

napon át rendszeresen telephelyén kívül működik. Ugyanakkor a helységnek központjától tíz kilométerrel nem távolabb fekvő szomszédos helységekre történő kiküldetésnél a közszolgálatra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni és a közszolgálatot teljesítő dolgozó részére a kiküldetés teljesítésével kapcsolatos költséget (utazási, étkezési, szállásköltség) a munkáltató megteríteni köteles. Pénzkezelési pótlék (munkópénz) a Posta kollektív szerződése által meghatározott munkakörben dolgozó nyugdíjas postás dolgozókat is megilleti éppúgy, mint a nem nyugdíjas postás dolgozókat.

JOGI TANÁCSOK

A TANULMÁNYI SZERZŐDÉSEKRŐL

A törvény értelmében: A vállalat a szakemberszükségletének tervszerű biztosítása érdekében tanulmányi szerződéseket köthet. A szerződésben a vállalat kötelezi magát, hogy a tanulmányok alatt támogatást biztosít, a másik fél pedig vállalja, hogy a megállapodás szerinti tanulmányokat folytatja, és a képzettégs megszerzése után meghatározott időn keresztül a vállalatnál dolgozik.

A vállalat tanulmányi szerződést köthet saját dolgozóival, továbbá más vállalat munkaviszonyban álló, vagy munkaviszonyban nem álló személlyel is.

Tanulmányi szerződés mind az iskolarendszerű, mind a munkaköri képzést nyújtó tanfolyami (pl. gépkocsivezetői, postasegéd-tiszt, stb.) képzésben részt vevő személlyel köthető.

A tanulmányi szerződés megkötése kölcsönösen előnyös mind a vállalat, mind a vele szerződő személy részére. A vállalatnak: szakemberszükséglete tervszerű pótlását, a dolgozónak: vállalatilag támogatott művelődést, szakképzést és képzettségének megfelelő beosztást biztosít a tanulmányi szerződés megkötése.

A postánál — eddig — sajnos, nagyon szűk körben került sor tanulmányi szerződésekre, és sok esetben azok sem feleltek meg a törvényes követelményeknek.

Az elmaradás oka egyrészt a kényelem, másrészt a szerződéskötésből fakadó előnyök fel nem ismerése.

A posta évente sok ezer dolgozóját küldi különböző szintű iskolákra és tanfolyamokra anélkül, hogy az érintettekkel tanulmányi szerződést kötnének. Így azután olyan helyzet alakul ki, hogy egyes esetekben a posta minden ellenszolgáltatás nélkül nyújt előnyöket, más esetekben viszont tanulmányi szerződés

híján nem segíti a továbbtanulókat, pedig a tanulmányi szerződés alapján megfelelő munkaadót biztosíthatna a maga számára.

A vállalat a tanulmányi szerződésben támogatásként az iskola, vagy a tanfolyam elvégzésével járó költségek (pl. tandíj, tanfolyam részvételi díja, beiratkozási díj, stb.) megtérítését, illetőleg viselését vállalhatja, ideértve a munkaidő alatt történő képzés (vizsgára való felkészülés, vizsgán való részvétel) miatt kieső időre járó munkabér megtérítését is.

A vállalat a költségek viselésén és munkaidő-kedvezményen túl kötelezettséget vállalhat arra is, hogy a képzés befejezését követően biztosítja a dolgozó tanfolyami, illetve iskolai végzettségének megfelelő foglalkoztatását és meghatározott összegű személyi alapbér szerinti besorolását.

A tanulmányi szerződés azáltal jelent előnyt a vállalatnak, hogy annak teljesítése a vállalat munkaerőhelyzetét, szakemberszükségletét biztosítja, mivel a tanulmányi szerződés alapján a vállalatnál kötelezően eltöltendő idő tartamát a támogatás mértékétől és idejétől függően meghatározzák.

A tanulmányi szerződések megkötése különösen kedvező volna a postai szakképesítést nyújtó tanfolyamok hallgatóival, hiszen a dolgozók támogatása és lekötése a posta speciális szakemberszükségletének kielégítését, és a minőségi munka javítását is elősegítené.

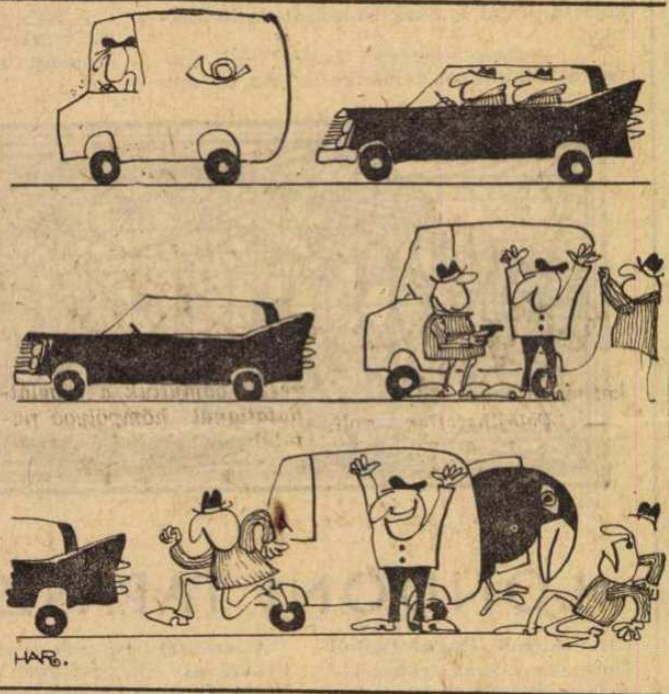
A képzésben résztvevő dolgozóknak nyújtható kedvezmények postaszintű meghatározása elősegítené a tanulmányi szerződések széles körű alkalmazását, ezért annak kidolgozása kívánatos és reméljük, hogy mielőbb megszületik.

Dr. Pikó Adrienne

BIZAKODÓ VÁRAKOZÁS

A Pápa járási szb-hez 51 nyugdíjas tartozik. Felkértük Bartha Istvánné nyugdíjas gecsét hivatalvezetőt, hogy legyen a nyugdíjasok bizalmi-ja, látogassa főleg azokat a nyugdíjasokat, akik gyengélkednek és beszélgetsen velük életkörülményeikről, problémáikról. Az szb megbízásából 30 forint értékű kis édesség (csokoládé, déligyümölcs) csomagot visz. Ahol a körülmények indokolták teszik, javaslatot tesz az szb-nek készpénzsegélyre. Bartáné egy-egy nap 5-6 nyugdíjast látogat meg és tapasztalatairól frásban, vagy szóban beszámol.

Az szb vezetősége erejéhez mérten mindent megtesz a nyugdíjasok érdekében, azonban van olyan jogosnak vélt probléma, mely erőnket meghaladja, sőt, országos viszonylatban intézményesen kellene rendezni. Elsősorban bővíteni kellene a vasúti kedvezményes utazást. Tudomásom szerint ez nemcsak a postás nyugdíjasok igénye. Az alacsony nyugdíjak összegszerű felemelése is egyetemesen fontos volna. A napi sajtóból értesülnek nyugdíjasaink az idevonatkozó kormányhatározatról és bizakodva várják ennek végrehajtását.



KIS KÉSÉSEL...

A „Postás Dolgozó” 1973. március havi számában igazgatóságunkat érintő cikk jelent meg. A cikkben foglaltakkal kapcsolatban a t. szerkesztőséget az alábbiakban tájékoztatom:

Köszög postahivatal központjának felújítási munkáit a Posta Központi Javítóüzem 1973. július 17-én megkezdte és előreláthatóan 1973. augusztus 10-éig befejezi. Ezt követően, remélhetőleg, a műszaki természetű hiányosságok megszűnnek. Megvizsgáltam Csörömet postahivatal vezetője által felvetetteket is. A hivatal belső teljesítménye a létszámnorma alapján 1,4 főt igényel, a hivatalnál 1,5 főt foglalkoztatunk. A megnövekedett karácsonyi forgalom miatt egyetlen kispostánál sem tudtunk túlórárt biztosítani. Annak idején a hivatal ilyen igényt nem jelentett be.

Szeidl Lajos
gazdasági igazgatóhelyettes

Lépést tartanak a fejlődéssel

A szentlőrinci hivatal tavaly augusztus végén kapcsolódott be a crossbar-rendszerű pécsi távbeszélő hálózatba. Jelenleg Szentlőrinc a lánc vége, ahonnan még közvetlen társzakszálal hivatás a megyeszékhely. Az új központtal felszabadult a régi helység, s most — átépítve — átadták azt a kézbesítőknak, akik eddig szűk helyen, rossz körülmények között voltak kénytelenek dolgozni. Horváth Péter hivatalvezető nemcsak a posta, hanem egész Szentlőrinc életének szervezéséből kiveszi részét. Tagja a Hazafias Népfőntnek, a Területi Szakszervezeti Tanácsnak.

— A község nagyarányú fejlődés küszöbén áll — mondja. — Az ötéves tervben 2080 lakás fog épülni — számíthatunk tehát arra, hogy egyre több lesz a dolgozó. — Hány telefon-előfizetőjük van? — Pillanatnyilag 160, és további ötvenen várnak a bekapcsolásra. Az új központunk, amely jelenleg 200-as, 1000-re bővíthető, s a műszaki munkákat már be is ütemeztük. Lépést tudunk tehát tartani a község fejlődésével.

Schöffner Jenő

BÚCSÚ

Minden halálhír szomorú; minden eltávozó itthagy magából valamit: mozdulatokat, mosolyt, munkájának eredményeit. Az elválás perceiben, amíg élő és friss a fájdalom, nehéz mindezt felmérni. Ilyen érzéseket kell búcsút vennünk barátunktól, zenekarunk volt karmesterétől, Zombori Henrikől, aki 1921-től 1961-ig állt a zenekar élén. Július 22-én mondott végleges búcsút nekünk — emléket szeretettel megőrizük.

Postás
Szimfonikus Zenekar
vezetősége

Ki tölthet be főpénztárosi munkakört?

Beficzky Géza cellődmölki olvasónk kérdi: A két gimnáziumot végzett és középfokú postaforgalmi szakképzéssel rendelkező dolgozót milyen szakcsoportba kell besorolni, illetve az ilyen képzettségű dolgozó betöltheti-e a főpénztárosi munkakört? Olvasónk további kérdése, hogy a helytelen besorolásokat kinek kell kiküszöbölni?

1 A 8 általános iskolát végzett és középfokú postai szakképzéssel rendelkező dolgozókat a IV. szakcsoportba kell besorolni. A IV. szakcsoportba sorolt, tisztai munkakörben foglalkoztatott dolgozók azonban a III. szakcsoportra előírt szolgálati címetek használhatják.

2 A főpénztárosi munkakör betöltésének előfeltétele a II. szakcsoportnak (képzettségi foknak) megfelelő iskolai és postai szakképzettség megszerzése.

Ha a jelenlegi postai kollektív szerződés 1971. július 1-én történt életbeléptekor a dolgozó már főpénztáros volt, de nem volt meg a szükséges képzettségi oka, csak úgy léthatja el továbbra is munkakörét, ha biztosítja részére az előírt számú magasabb képzettség megszerzését. Ha a dolgozó 1971. július 1-én már betöltötte 40. életévét és munkakörét ed-

dig megfelelően látta el, úgy részére a magasabb képzettség megszerzése alól mentesítés adható és továbbra is betöltheti munkakörét. A dolgozó besorolása azonban ilyen esetben is tényleges képzettségi fokának megfelelően alakul.

3 A téves — a kollektív szerződésnek nem megfelelő — besorolások a besorolás jogkörrel rendelkező vezetőnek kell — a dolgozó megfelelő értesítése mellett — kiküszöbölnie. A téves besorolás kiküszöbölése nem minősül munkaszervezőhatalmításnak!

A KORSZERŰ TECHNIKA KÉPZETTEBB SZAKMUNKÁSOKAT IGÉNYEL

Népgazdaságunk irányítói belátták és megértették, hogy az egyre növekvő igényeket csak az eddigieknél korszerűbb, modern berendezésekkel tudja a posta gyorsan és pontosan ellátni. Ennek következménye, hogy nagy összegeket fordíthatott a posta távbeszélő-hálózatának bővítésére, korszerűsítésére.

Az újonnan felszerelt vagy felszerelésre kerülő távbeszélő-, átviteltechnikai, rádió- és televíziórendszerek kivétel nélkül a legkorszerűbb elektrotechnikai elemeket tartalmaznak. Ezeknek a berendezéseknek a felszerelése, üzemeltetése, a karbantartó személyzettől igen magas fokú tudást, szakképzettséget igényel.

Úgy gondolom, a szó szoros értelmében megbukott az a korábbi divatos nézet, mely azt jósolta, hogy a technikai fejlődés, az automatizálás ipari térhódítása feleslegessé teszi a magasabb fokú szaktudást, gyors tanfolyamokon betanított munkásokra lesz zömmel szükség. A gyakorlat ezzel szemben növekvő szakmai igényeket támaszt a dolgozókkal szemben, a sikeres helytállás mind gazdagabb ismeretanyagot, szellemi felkészültséget igényel.

A szakmai műveltség, továbbképzés alapja az átfogó általános műveltség, ezért az

Becszengetés előtt...

dolgozni, mintha zavartalan a családi légkör. Mennyivel inkább érvényes ez a gyermekre.

Rendezzünk be a gyermek részére egy tanulószobát világos, ablak melletti helyen, ahol nyugodtan végezheti feladatait. Ez a kis rész legyen az ő „birodalma”. Engedjük meg, hogy izlése szerint díszítse ezt a kis részt, de kívánjuk meg, hogy rendben is tartsa.

Tanulás közben ne zavarjuk a tanulót különféle megbízásokkal. Nehéz munka a tanulás, a szülő azzal is segíthet, ha nem állítja fel minduntalan gyermekét a tanulás mellől. A családi közösségben természetesen szükség van a gyermek munkájára is (pl. vásárlás, törölgetés stb.), de ezzel vagy tanulás előtt, vagy tanulás után bízunk meg.

Vásároljunk meg hiánytalanul a szükséges tanszereket. Kisebbségi érzést kelt a gyermekben, ha társaitól kell kölcsön kérni színez,

vonalzót, vagy egyéb szükséges felszerelést. A tanszerek vásárlásával nem várunk az utolsó napig! Ha időben megvásároljuk a gyermek részére szükséges iskolai holmikat, részben elkerüljük a papírboltok tanév eleji forgalmával járó hosszas várakozásokat, részben a gyermeknek elég ideje van az iskolaévre nyugodtan felkészülni, a füzeteket bekötni.

S végül... Az, hogy a gyermek milyen kedvvel kezd meg az új iskolaévet, sokban a szülő elkészített munkájától függ. Nem jó, ha a gyermek úgy tekinti az iskolai tanulást kezdetét, mint egy „szükséges rossz”. A szülőnek kell okosan előkészíteni a gyermeket arra, hogy örömmel induljon az iskolába. Örömet jelentsen az, hogy találkozik kedves iskolatársaival, tanáraival, és tudatában legyen annak is, milyen sok új, érdekes dolgot fog tanulni az új iskolaévben. Érezze a gyermek, hogy ez az élet rendje, pihenés után jön a munka, amely tartalommal tölti meg az ember életét.

Villányi Jánosné

AKIK HÜSÉGESEK



Ebben a sorozatban nem először esik szó a főváros apraja és nagya által közkedvelt és megbecsült kézbesítőkről: a postásbácsikról. A Posta hűséges dolgozóit közül ezúttal Vadász Istvánt és Szigorú Ferencet mutatjuk be a 114-es hivatalból. Huszonhat, illetve negyven éve már, hogy magukra öltötték az egyenruhát. Életkorukat tekintve ugyan meglehetősen nagy a „távolság” közöttük — 16 év —, mégis nagyon sok a közös vonás életük, pályafutásuk alakulásában.

Indulás: vidékről jöttek. Vadász Győr megyéből, Szigorú pedig Tolnából. Mindketten a Postaállomáson kezdtek. Amikor a kezdés nem ment olyan egyszerűen, az álláshoz protekció kellett.

— Nekem valóban az volt az álmom, hogy postás lehessenek — meséli Vadász István. — Sógorom a 70-es hivatalban dolgozott, s mikor 1946 nyarán meglátogattam,

elhatároztam, hogy postás leszek. Szerencsére az ő közbenjárása révén fel is vettek.

— Nekem viszont sokkal nehezebb volt bejutnom — veszi át a szót Szigorú Ferenc. — Mivel árva gyerek voltam, 1928-ban beálltam önkéntesnek. Aláírtam egy papírt és hat évre elköteleztem magam, ugyanis megígérték, hogy leszerelés után jó állást adnak. A vége az lett, hogy megszüntették az úgynevezett zsoldos-hadsereget, s hiába húztam le öt év három hónapot, még köszönetet sem kaptam. Mentem ide, mentem oda, de sehol nem kaptam állást. Szóba sem álltak velem. Aztán kihallgatást kértem egy földimtól, egy nagybirtokostól. Valószínűleg megszánhatott, mert öt nappal később megkaptam az értesítést, mehetek a Postaállomásra.

Folytatás: Vadász négy évet ült a bakon, s csaknem négy éven át éjszakai szolgálatot teljesített, hogy pótolni tudja szerény fizetését. 1950-ben megszüntették, helyesebben, elkezdtek felszámolni a Postaállomást. Ekkor Budára helyezték, a Krisztinába. Közben még katonának is behívták, lényegében azonban 23 éve járja a Lövőház utca és Mártírok útja környékét. Szigorú Ferenc hét évet töltött a bakon, aztán a 70-es hivatalba helyezték. Később csomagos lett a Versény utcában, majd kézbesítő a Szentkirályi utca környékén. A felszabadulást követően a Fő utcai 2-es hivatalhoz került, 1950 óta dolgozik a 114-esben. Az ő „házaja” az Attila utca. 21 éve járja a körzetét.

A lépcsőket tekintve, amit megmászunk — ha rossz a lift —, sincs különbség munkájukban, naponta 5600 emeleten fordulnak meg. Igaz, az utóbbi években már nem kell annyit talpálniok, a levélsekretyén-rendszer óriási terhet vett le a vállukról.

Talán nem is tudják elképzelni az emberek — mondja Vadász István —, hogy mit jelentett nekünk a földszinti levélsekretyén. En például olyan fáradt voltam egy-egy nap után, hogy egyszerűen képtelen voltam ebédelni.

— S nem szakadt meg bensőséges kapcsolatuk a lakókkal?

— Valamivel kevesebbet látjuk egymást — folytatja Szigorú —, de ez még nem jelent azt, hogy elszakadtunk volna egymástól. Annyi hivatalos levél és értesítés, no meg nyugdíj van, hogy találkozunk éppen eleget az emberekkel.

— Nagyon szeretem a járatom lakóit — így Vadász. — Szinte kivétel nélkül mindenki jó viszonyban van. Állítom, hogy nincsenek „nehéz lakók”, csak bűntudni kell tudni velük. Nekünk az a feladatunk, hogy megtaláljuk a kellő hangot, ugyanis mindenki más „nyelven” kell beszélni.

A fizetésre, a keresetre terelődik a beszélgetés. — Hosszú évekig ez volt a legnagyobb bánatom — mondja Szigorú Ferenc. — Már-már azt hittük, hogy elfeledkeztek rólunk, csak „fillérekkel” emelkedett a keresetünk. Most már azonban nem panaszkodhatunk, rendezték a fizetést.

— Mi a véleményük a fiatal postásokról? Egymásra néznek. Mintha azon tanakodnának, hogy mit mondjanak. Aztán a fiatal kolléga elkezd...

— Nézze, nincs értelme mellébeszélni, meg nem is szeretek. Mi, idősebb postások, azt szeretnénk, ha a fiatalok átvennék tőlünk a váltóbotot, s ugyanolyan kitarással szolgálnák a postát. Sajnos, félreérteneink minket. Amikor segíteni akarunk, azt hiszik, hogy örökösen ki akarjuk őket oktatni. Szerintem azonban a legnagyobb baj az, hogy nem szeretik igazán azt, amit csinálnak. Úgy érzem, nem tekintik életcéljuknak ezt a mesterséget. Ha valami nem tetszik nekik, továbbállnak.

Vadász István több, mint 10 éve tagja a szakszervezeti vezetőségnek, jelenleg a szakszervezet elnöke. Mindkettőjük több kintitétést kapott már.

Feri bácsi már három évvel lépte túl a nyugdíjkorhatárt. Mikor teszi le a táskát?

— Arra gondoltam, hogy a jövő év végén. Kollégáim azonban marasztalnak, azt mondják, nem fogom kibírni munka nélkül. Erővel még bírom.

Mindketten tősgyökeres budai lakosok lettek. Budán élnek, Budán dolgoznak...

Pethes Sándor

ZÁRÓRA ELŐTTI BESZÉLGETÉS

A TAKTAHARKÁNYI HIVATALBAN

— A férjem fertőzte meg a családot! — fölpillant a pénzszámlányok közül. Szigorú, mély, barna tekintetén huncutság villan át. Ő! — erősíti meg állítását és ujjai tovább pergetik az utalványokat. — Férjem volt először postás; én már 22 éve, de az a lányom és a vőm is; csak a második lányom ment el kirakatrendezőnek.

Ez utóbbit mintha röstelne is: egy postás családból elmenni kirakatrendezőnek?!

Nemcsak Szabó Lajosné hivatalvezető régi postás a taktaaharkányi postahivatalban, hanem jóformán mindannyian. A négy kézbesítő közül a két Horváth József például már 18—18, Kovács Lászlóné 12 éve postal dolgozó.

— Minden este nyugodtan fekhettek le — mondja tovább a hivatal vezetője — megbízhatom munkatársaimban —, és egy pillanatra végigfuttatja szemét a jólismert hivatali helyiségekben.

Íróasztalok sorakoznak egymás után a zöldkeretes ablakok mellett. A helyiség túlvégén áll a dugósrendszer, kézkapcsolású telefonközpont. A második ablaknál éppen egy bronzbőrű cigányasszony nyújt be egy utalványt. A pénzt fiatal lány kezeli.

Sok hivatalban nem engedik, hogy beüljünk így az asz-

talok mögé és az ügyfelekkel foglalkozzunk, félnek, hogy elszámoljuk magunkat. — mondja a 18 éves lány, a miskolci szakközépiskola második évet végzett tanulója.

Itt engedik. Nem véletlenül kérte magát az ide is ide nyári gyakorlatra.

— Itt lehet tanulni —, mondja csendesen.

A 4217 lakosú falu ad bőven munkát ennek a középfizetésűnek. A négy kézbesítő például 20—22 kilogrammos táskával vág neki rendszerint a napi 10 kilométeres útnak, gyalog mennek, még a tanyai kézbesítők is.

— Egy férfinak is nehéz, kaptunk ugyan kézikocsit, de kigúnyolnának bennünket vele, meg itt a falu útjain be is ragadna — állítja Kovács Lászlóné.

— Miért nem használnak olyan kerékpárt, amelyen láda van elől-hátul? — kérdezik.

— Olyan is van? Az bizony jó lenne.

— Használnátok? — kérdezi kételkedve a hivatalvezető.

— Az jó lenne.

Jelez a telefonközpont, hívás fut be, a napi 100—130 közül egy, és most kapcsolás következik. A beszélő perc — mint mondják — nagyon szép, 4,3—4,2 perc egy átlag beszéd.

De nemcsak ezek a számok szépek. Csak rá kell kérdezni

— maguktól nem dicsekednek — a taktaaharkányi posta dolgozóira, és máris mondják:

Meglepő és megnyugtató, hogy egy 1044 családot számláló faluban 880 napilap jár. Még jobb e kép, ha leszámítjuk ebből a falu lakosságának 12 százalékát kitevő és nem, vagy alig olvasó cigányt. A napilapok mellett egyre nagyobb teret hódítanak a hetilapok is: Képes Újság, Magyarországi Nők Lapja (ebből 255 darab). Vásárolnak itt például 5 Deltát, 4 Látóhatárt, 10 Magyarországot. (Érdekes lenne feltérképezni, hogy kik veszik ezeket a lapokat. Ebből következtetni a falu szellemi érdeklődésére.)

Lelkesen és lelkiismeretesen dolgoznak a kézbesítők, mutatja ezt az is, hogy például a díjbeszedés 99,9—100 százalékos. Ottjártunkkor például a 859 rádióhallgató mind befizette már a negyedéves előfizetési díjat, a 820 tv tulajdonos közül csak három nem.

A faluban 6 millió forint a betétállomány és az első negyedévben félmilliót szedtek be...

Az adatok, a számok, amint sorolják őket, vallanak a faluról, magáról a hivatalról... arról a hivatalról, amely nem véletlenül nyerte el az elmúlt évi munkája alapján az „Elenjáró hivatal” címet.

Berlini események

A postás fiatalokat képviselte Berlinben, a VIT-en Csizy László postaműszaki főtanácsos, a Pécsi Postaigazgatóság Területi Tervező Irodájának vezetője, a híres — többszörösen kitüntetett — pécsi Postás Ifjúsági Klub irányítója. Őt, magát mégis váratlanul érte a megisteltetés. Előnyeiről ezeket mondta:

— Felejthetetlen volt. Remek panoráma-buszon Bratislava—Brno—Prága—Drezda—Berlin volt az útvonal. Mindenütt városnézés, Werbelinnébe, egy ifjúsági nyaralóközpontban a szállás. Első kiemelkedő programunk: megnyitó a stadionban. Ezt lehetetlen leírni. Délután egytől — este nyolcig: 120 ország küldöttének mindig új adó kavalkádja. Nekem különösen a kubaiak tetszettek, és az NDK felvonulói. De igazi büszkeséggel szemléltek a nagy sikert aratott magyar delegációt. Különösen a színes, egzotikus afrikaiak, a néger és arabok nyújtottak színpompás látványt.

A gazdag lehetőségekből a következő napokban sem fogytunk ki. A Népparktól az Alexanderplatzig, a Luxemburg tértől a Humboldt egyetemig zajlott a nonstop műsor. Mi pedig vándoroltunk az egyikről a másikig. Hol az arab táncban gyönyörködünk, hol tiltakozó gyűlésen vettünk részt: bámultuk a végeláthatatlan hőmpölygő fiatalokat, a vitatkozó csoportok tucatjait, az utcákon táncoló, mozgalmi dalokat éneklő tömegeket, az aláírást gyűjtők és jelvényeket cserélők jellegzetes, hatalmas táborát. Jól esett hallani már az első napon a berlini rádióban a magyarok által kezdeményezett játékokról a felvételeket. Örökké emlékeztetés marad a magyar nemzet

program. Tízezrek hallgatták és ünnepték a bemutatót.

A VIT-programon kívül megtekintettük Potsdamban azt a kastélyocskát, ahol a második világháború után Sztálin, Roosevelt és Churchill a történelmi egyezményt aláírták. Voltunk Sachsenhausenben, ahol hajdan koncentrációs tábor volt — koszorút helyeztünk el a mártírok emlékére. Megható volt hallani, hogy itt hunyt el Alpári Gyula egykori magyar kommunista vezető, akinek azért kellett meghalnia, mert nem volt hajlandó egy kommunista-ellenes kiadványt aláírni.

Szólnom kell a kékruhás FDJ német fiatalokról, akik mindenütt feltűntek, ahol szervezni, segíteni, eligazítani kellett. Éreztük, hogy szeretnek, őszinte baráti érzésekkel. Még az útmenti fákat is „felöltöztették”, feldíszítették.

Felejthetetlen volt...

Dr. Pazar Ferenc

Gazdag VIT-program

A „feketekronika” — és tanulságai

A Posta területén 1961. évtől — 12 és fél év alatt — 60 dolgozó halt meg munkavégzésének teljesítése közben. Nincs lehetőség arra, hogy e cikk keretében külön-külön rámutassunk az értelmetlenül bekövetkezett tragédiák okaira, bár jó lenne. Ezért csak néhány jellemző és ismételtenségre hívjuk fel a figyelmet, hogy ezzel is felkeltsük a felelősségérzetét azoknak, akiknek a lelkiismerete még ma sem lehet nyugodt az elkesztett, vagy meg nem tett intézkedés, illetve ellenőrzés miatt bekövetkezett halált okozó gondatlanságról, közönyről.

A tragédiáknál legjellemzőbb a gépkocsi-, villamos-, vonatgázolás, illetve utak közén, lóról és villamostargoncáról való leesés, melyek 44 postásdolgozó halálát okozták. A tragédiák okai között sorrendben a hálózattal, oszlopokkal, kábelárakbeomlás, oszloprakadás következik, melyek során 6 szaktársunk vesztette életét. Áramütésnek 4, vízbe fulladásnak 3, villámcsapásnak, gázmérgezésnek, salakfelvonó visszazuhanásának 1—1 postásáldozata van.

Az idei mérleg is aggasztó. K. B. hálózatszerelő vezetési hiba folytán esett ki a

gépkocsiból, és olyan súlyos sérülést szenvedett, hogy 2 és fél hónap múlva meghalt. V. Gy. vezetőkezelő kézbesítőjársában a lejtős úton kerékpárjáról leest, és életét a gondos orvosi kezelés sem tudta megmenteni. S. S. munkacsoport-vezető, a távbeszélőoszlop alatt állt, amikor azon egyik munkatársa a légvezeték bontását végezte. A huzalok feloldása után az elkorrodált csavarostartó a fejére zuhant, és agyonütötte. P. D. hírlapkezelőt egy útkereszteződésben szabálytalanul kanyarodó loctalóautó gázolta halálra.

Minden balesetet vizsgálat, majd intézkedés követ. A Postavezérgazgatóság a munkavédelmi felügyelet szorgalmazására több esetben intézkedett. Ilyen volt például a KRESZ-oktatások széles körű kiterjesztése, az oszlopállékonysági vizsgálatok megszervezése, a korhadt oszlopok cseréjére, betonlábazásra biztosított 30 millió forint, az autó-mozgóparkban a menet közbeni feldolgozás biztonságos végzésének szabályozása, az érintésvédelemről való gondoskodás és ezzel kapcsolatos ellenőrző mérések elrendelése, a villamostargoncákra biztonságos ülések felszerelése. Budapesti két éve megtiltottuk, hogy 18 éven aluliak motorkerékpá-

ron, 18 éven aluliak kerékpáron a közúti forgalomban részt vehessenek. Erre a lépésre is — habár a KRESZ-től eltérően intézkedtünk —, a szomorú halálesetek csökkentek bennünket. Pedig vannak, akik még ma is vitatják intézkedésünk helyességét. A mi lelkiismeretünk nyugodt és állítjuk, hogy mindenkié az lehet, mert nem adunk lehetőséget arra, hogy fiatalok táviratkézbesítők a halálba rohanjanak.

Szinte az unalomig ismételtük, hogy nagyobb körültekintéssel szükséges felvenni a harcot a két fő veszély, a tájékozatlanság és a veszélyek lebecsülése ellen. Szívesebben, szemléltetve munkavédelmi és KRESZ-oktatásokra van szükség, de az anyag elsajátításáról visszakerdezzel is szükséges meggyőződni. A jól szervezett munkavédelmi és KRESZ-vétélkedők is helyes módszereknek bizonyultak, a felkészültség ellenőrzésére vezetőknél és beosztottaknál egyaránt.

Áramütés okozta haláleset évek óta nincs, mert az érintésvédelmet most már megtanulják az illetékesek, és az elektromos árammal szemben is nagyobb tisztelettel vannak dolgozóink. A hálózattal munkáknál azonban — a megített intézkedések ellenére is —, ismétlődnek a súlyos, vagy halálos üzemi balesetek.

A tapasztalatok — egy-egy balesetvizs-

gálat alkalmával — azt bizonyítják, hogy az egyébként legveszélyesebbnek minősülő hálózattal munkák megszervezésére, a dolgozók munkavédelmi oktatására, a helyszíni munkairányításra, a szükséges ellenőrzésre nem fordítanak megkülönböztetett figyelmet.

Hiba az is, hogy a szerencsétlenségek megelőzésére a helyi vezetők gyakran elégedőnek tartják a dolgozók újrakutatását, figyelemztetését. Talán ennek is tulajdonítható, hogy sokak tudatában a munka, a munkavédelem, a munkaszervezés, a munkavédelem egymástól elkülönült tevékenységként jelentkezik. Ez a hamis szemlélet eltorzítja a valóságot és emberélet előbb-utóbb az árá. Az igazság az, hogy az említett harmonikus összhangja a gazdasági célok elérését és a dolgozó egészségét és munkabiztonságát egyaránt biztosítja.

Minden szintű szakmai vezető és szakszervezeti tisztviselő figyelmébe ajánljuk, hogy a munkavédelem vastörvényei és a KRESZ nem tűrik a lazaságot, az alhumánuszt, a figyelmetlenséget, mert a szabályok megszegése emberek életébe kerülhet.

A munka helyes megszervezése, irányítása, ellenőrzése és a dolgozók védelme a szakmai vezetők egyik legfontosabb feladata.

Maur Emil
munkavédelmi főfelügyelő

Szocialista módon

ZALAEGRSZEG:

GONDOSKODÁS AZ ANYÁKRÓL

Jó belépni Zalaegerszeg 1. megyei postahivatalába: minden helyiség derűs, barátságos, ragyog a tisztaságtól, s ugyanez vonatkozik a tisztviselők szobáira is. S hogy a „forma mögött tartalom” is van, azt Németh István hivatalvezetőtől tudom meg, aki — Böke Éva munkatársa előadóval, illetve versenyfelőssel — a zalaegerszegi postások tavalyi és e félévi eredményeiről tájékoztat.

Csupán a néhány reprezentatív adat is magáért beszél: a 188-as létszámú hivatal, tavaly tizedszer nyerte el az Előzetes címet; a teljesítménytervet 111,8 százalékkal teljesítették a bázisidőszakhoz viszonyítva; jó eredményt értek el az egy lakosra jutó értékesített hírlapok darabszámában (155 darab/fő); a minőségi mutatók (díjhiányjelentés, pénztári eltérés, bankhiány, vákázási idő csökkentése a felvételi szolgálatban stb.) pedig szintén igen kedvezően alakultak. S amit az igazgatóság külön nagyra értékelt: 1972-ben egyetlen baleset sem fordult elő az egerszegi postánál!

A magas színvonalú munkából természetesen nagy részt vállalt a hét szocialista brigádja tömörített 62 tag. S bár valamennyien megérdemelnék, hogy teljesítményüket külön-külön méltassuk, helyszűke miatt csupán az arany fokozatos „Dobó Katalin” távbeszélő brigádát, az ezüst fokozatos „Zrínyi Ilona” távirókezelő kollektívát, valamint az ugyancsak ezüst fokozatos, már évek óta élénjáró, „Petőfi Sándor” brigádot említjük meg.

A zalaegerszegi szaktársak ugyan az 1972. évet megelőzően is megtették minden tőlük teljehetőt, mégis, munkakörülmények nagyot lendített — felkent a legtöbb gondot jelentő kezelői munkakörökben a tavalyi bérrendezés, amely révén egyelőre sikerült a létszámot stabilizálni. Ennek köszönhető az is, hogy az érettségizett tisztviselőknek ma már pontosan annyi a fizetésük, mint a hasonló intézmények (OTP, Nemzeti Bank) pénzügyi munkaköréit ellátó dolgozóknak.

Ugyancsak a további fejlődést segítette elő az 500 ezer forintos beruházzal felépült pályaudvari kirendeltség, amelynek korszerű kialakítása — nem utolsósorban pedig szociális létesítménye — a gyors és sokkal könnyebb csomagkézbesítést tette lehetővé.

Ami Zalaegerszegen egyelőre még probléma: a váltó műszakban dolgozó anyák és a hivatal érdeke nem mindig találkozik. A családok nőinek sokszor bizony terhes az éjszakai távbeszélő szolgálat ellátása. A postahivatal vezetősége megértve gondjait, úgy igyekezett helyettesíteni könnyíteni, hogy a kisgyermekes asszonyoknak csak 13 naponta — azaz havonta kétszer — kell hosszútúrában dolgozniuk. S nem kis terhet vesz le a vállukról az is, hogy gyermekeik bölcsődei, illetve óvodai elhelyezését megoldotta a hivatal, illetve a Pécsi Igazgatóság és a Területi Szakszervezeti Tanács, Tavaly 120 ezer forintot szavaztak meg a postán dolgozó anyák gyermekeit gondozó, tanácsai bölcsődei, illetve óvodai férőhelyeinek bővítésére.

L. Simon Zsuzsa

A HATÁROZATOK UTÁN:

A SZOCIALISTA MUNKAVERSENYRŐL

Az 1973. évi 25. sz. Postaügyi Értesítőben megjelent a szocialista munkaversenyéről szóló 1907/1972. sz. kormányhatározat postai végrehajtási utasítása. A mozzalom irányítói és résztvevői — elsősorban az elmúlt évben megrendezett különböző szintű szocialista brigádvezetői tanácskozáson — többségükben megismerték a szocialista munkaverseny magasabb szintre emelésének követelményeit, a kormány és SZOT határozatok következtében beálló változásokat.

A versenyben résztvevő egyének és kollektívák, de a verseny irányítói, szervezői tevékenységének is lendítője volt a határozat, a postai munkaverseny-mozgalmat egészére pezsztőleg hatott. A továbbfejlesztés folyamata megindult, de korántsem tekintethető befejezettnek.

Nézzük meg, miben hozott újat a postai végrehajtási utasítás.

Elsősorban bővítette a résztvevők körét, s szinte valamennyi postás dolgozó részére biztosított a verseny valamennyi formája. Természetesen ez a verseny területileg, illetékes irányítótól és a dolgozók tenni akarásától függ.

Az utasítás alapelveket rögzít a munkaverseny céljával, demokratizmusával, a verseny formáival kapcsolatban. Mindezekből megismerhetik a versenyzők jogait, és köteleseiket, megtudhatják: vezetőiktől mit várhatnak, mit kérhetnek számon.

A kollektívák versenyében jelentős változást hozott a kormányhatározat: a Kiváló Vállalat címet a versenyzők 10–15%-a nyerheti el évente (a korábbi 25%- helyett), az MT–SZOT Vörös Zászlót pedig 5 évenként ítélhet oda. Ez utóbbi számát is csökkentették, viszont mindkét kitüntetéssel járó pénzjutalom mértékét jelentősen növelték (150 Ft) fő, illetve 100 Ft/fő).

A postai versenyben ezideig a Kiváló címért 20 közép- és nagyipari vállalat, a kisebb közép- és nagyipari vállalatok részére az utasításban közölték szerintük a Postavezetői Igazgatóság és a Postások Szakszervezete Elnöksége Dicsőre Oklevele elnyerésére. A kollektívák versenyében így a postások dolgozói több, mint 90%-a kapcsolódik be.

A kormányhatározat értelmében a munkaverseny irányítása, szervezése és ösztönzése a gazdasági vezetők munkakörébe, köteleességévé vált. Ezt tükrözi a postai végrehajtási utasítás is, amennyiben rögzíti a közép- és nagyipari vállalatok postaszervei feladatait a verseny irányításában, a beszámoló rendszerét, területi munkaverseny megszervezésének elveit, a társadalmi szervekkel való munkamegosztást, együttműködést.

Az utasítás alapján a közép- és nagyipari vállalatok készítik fel a postaszerveket munkaverseny-szabályzataikat, amelyben részletesen rögzítik a területen folyó verseny céljait, a részvétel feltételeit, s nem utolsósorban a munkahelyi vezetők és társadalmi szervek feladatait.

Meg kell említeni még az erkölcsi és anyagi ösztönzés kapcsolatáról leírtakat, amely az eddigieknél több lehetőséget teremt a jó munkai elismerésére.

A postás szocialista munkaverseny fejlődése akkor lesz töretlen, ha a kormány és SZOT-határozatok és azok végrehajtására kiadott utasításban foglaltak a területen megvalósulnak, mindenütt érzékelhetővé válik a vezetők és szakszervezeti szervek, tisztviselők, céltudatos törekvése a mozzalom eredményeinek növelésére.

Ezért szükséges, hogy a versenyben résztvevők tájékoztottak legyenek a mai kor követelményeiről, a postai verseny céljairól, vezetőik és a munkaversenyvezetők közötti megosztásról. Ajánljuk, a brigádvezetőknek: brigádjuk értekezletein ismertessék a postai végrehajtási utasítást, és elkészülte után a terület munkaverseny-szabályzatát, legyenek ismerői a munkaversenyről kiadott jogszabályoknak.

Tevékenységek megszervezéséhez, jogaik gyakorlásához ily módon sok tétstést kaphatnak.

Pálfi József

SZÉKESFEHÉRVÁR:

AKIK SZÓ NÉLKÜL SEGÍTENEK

A brigádnapló nagyon mutatós. Látszik, hogy asszonyok kézbe kerültek a kezdetektől, ragasztó játékos kis figurákat a magára, képeket a lap alá. Palánkat Jánosné, a Fidel Castro szocialista brigád vezetője váltalta magára a krónikási szerepet is.

A székesfehérvári egyes postahivatalon mindenki ismeri őtet. Megszokták már, hogy ezek a gyors, ügyes asszonyok kárhoz mindig lehet számítani. Csúsforgalomban beállnak táviratot másolni, a tudakozóban választ adnak a véget nem érő kérdésekre, megbízhatatlan számológépek a roppant bankjegyeket — ha éppen a pénzfelvételei van rájuk szükség. Így lettek népszerűek.

Először az írószobán lepdőnyi nagyságú rubrikát papírpapok, tollal írt számokkal.

— Mi készítjük a megyei

számadást — mondja a brigádvezető. — Összesen 121 kishivatal tartozik hozzá, az 6 hídapszámadást, ellenőrző, összesítőket. Minden hónapban két napot az új postások oktatására, betanítására szentelünk. Nálunk is végbennt a gépesítés, lyukasztógéppel dolgozunk. A kézkevesé fírad el, inkább a zaj hat ártalmasan az idegekre. Persze, így is sokkal könnyebb.

— Már én is számadástelvező vagyok munkakörben dolgozom — jegyzi meg Kovács Dénese. — Betanításomra a brigád vállalkozott...

— Ja, van egy „tűnik” is! — kapnak a szón. Mikor kutatva körülnéznek, nevetve jelzik, most nincs bent, a területet járja. Ez Varsányi Jenő a múlt hónapban már 32 asszonyok és 10 szovjetunió éves előfizető gyűjtött — dicsőcsenek he-

lyette. Aztán egy pillanatra elborul az arcuk: az új szaktársat azért kellett felvenni, mert Szabó János szervező komoly beteg.

— Dunaföldváron lakik — mondják. — Időnként összeülünk, s egy jó hosszú levelet rendre-sorra elmesélünk mindent... Készen vagy háromszor még meg is látogatunk. Balázs Kálmánnééknak van kocsijuk, azzal mentünk. Aztán az érdeklődés kollektíváról hirtelen, mintegy „rokontámra” váltanak át a nyugdíjas néni esetére.

— A férje, Nagy Vendel postás volt. Az övegye már elmúlt hetvenéves. Egy szobakonyhás lakásban él együtt beteg fiával — aki 38 esztendő. Ha rajta segítünk, az anyján segítünk.

A látogatásra mindig kerül valami. Űres kézzel sosem állunk be. Űres ruhámmal, lepedő, de gyümölcs mindig. A használt ruhát a területi tanácsot kaptuk a részükre, a többi összeadunk, és erre megy az összedobott kávépénz, „haszon” is. Most festeni akarunk, majd mi vállalkozunk a takarításra...

Ebben különben is van már gyakorlatunk. En ezt a vidám, kicsit évődő megjegyzést az otthoni munkára veszem. Asszonyok. De ők nem erre gondoltak. Az túl természetes.

Mikor a gépszobába a néni-veket szerelték be, összespergtek a fűtőmelékkel, az asztalokat lemosták. És ha a takarítónő beteg, akkor sem rest a brigád, hogy rendet teremtsenek a gépszobában és az irodában.

Legrégiben Balázs Kálmánné, Csörgő Aurélné — tíztíz éve — dolgozik itt. Kiss Károlyné is törzsszolgálat, s egyben 6 a letéti könyvtáros. Bármikor kölcsönöz — 6 alkalmazkodik mindenkihez és nem fordítva.

Beszélgésük során a titkok nyitját maguk árulták el. Űk semmiből sem csinálnak nagy dolgot, de mindig nyitva a szemük és a fülk arra, hogy hol, mit kell segíteni — s azt a legnagyobb természetességgel. Közvetlen természetességgel végzik. És mindig vidáman.

(cs. gy.)

ZALATÁRNOK:

A postavezető 24 órája

A mintegy 2000 lelket számláló Zalatórnok 23 kilométerre fekszik Zalaegerszegtől. A festői környezetű falucska postahivatalát 13 éve vezeti Kanta Tiborné. Akit nem csupán szűkebb, de „tágabb” köré is csak Julcsikának becéz.

— Nem írtál a levelekre irányítószót, Nuska — figyelmezteti barátságos fejszóvalással az egyik „ügyfelet”, majd pótolva a mulasztottakat, ismét hozam fordult.

— Néhányan még csak nem is hallottak itt az „új” postai rendszerről, így hát nem egy-

nek ma is magyarázgatom: mire, miért jó, és bizony sok küldeményt átnéznek naponta: ráírták-e, helyesen írták-e?

— Mikor került a postához?

— 18 éves koromban. A nagylengyeli olajtelep fejlődése már 1956-ban indokolta, hogy fiók-postahivatalát létesítenek, s vezetésével engem bíztak meg. 1960-ban kerültem ide, családot is itt alapítottam.

— Milyen gondokkal kell megküzdnie egy ilyen aprócska helyen?

— Szerencsére nincsenek különösebb problémák. S

amióta a fizetésemet is rendezték, igazán semmi nem lehet panaszom. Dolog persze azért van bőven. A forgalom — pénzküldeményben például körülbelül havi 100 ezer forint — illetve a pontszám napi 9 óra munkaidőt követel.

— Hogyan telik el Zalatórnokon a postavezető 24 órája?

— Munkával — válaszolja nevetve. — Mindennap 5-kor kelek. Ellátom a férjem és a kislányom, előkészítom a főzőnivalót, 8-tól fél 5-ig szolgálatban vagyok, majd következ a délutáni „műszak”, a háztartási munka, amit nyáron a kerti dolog — kapálás, gyümölcszedés — „fűszerez”. Így hát főképpen télen jut időm kedves időtöltésemre, a

kézmunkára, és az egyetlen szórakozásra: a tévézésre.

— Szereti ezt a helyet?

— Tulajdonképpen igen; mindenki ismerek, az emberek kedvesek, barátságosak. Sokszor a kisablakon bekönyökölve mesélek el örömeiket, gondjaikat. Mégis kénytelen vagyok megválni Zalatórnoktól, mert a szoba-konyhaszolgálati lakásunk nagyon egészségtelen: a konyha alatti pince ciszternának is beillik, s padló rézén állandóan szivároga a víz. Így hát OTP kölcsönrel és rokoni segítséggel Zalaegerszegen építkezünk, s amint készen lesz a házunk, beköltözzünk. Az ottani postahivatal vezetője megígérte, hogy amint idősebb lesz, náluk dolgozhatom tovább.

L. S. Zs.

VÁRPALOTA:

Az alkony fényhozói

A magány nehéz, sokszor iszonyatos. Az egyedül hagyott gyermek fél a sötétben. A magányos, idős ember sir a társ, a közösség után.

Várpalotán sok a magányos ember, ezért — hogy az idősen magukra hagyottak keservét enyhítse — hozta létre a városi tanács szociálpolitikai csoportja a házi szociális gondozást. Sokan — magányosok és közöltek is — felkarolták a mozzalmat. Barátságot a baráttalannak, segítséget a rászorultaknak!

A várpalotai postahivatal Petőfi Sándor szocialista brigádját a házi szociális gondozásban kifejtett tevékenységéért a városi tanács 1972. novemberében a „Szocialista városért” — a város alapításának 20. évfordulójára kiadott — aranyéremmel tüntette ki. Ezt megelőzően másodszor is levelet küldött a tanács a brigádnak és díszes naplóknyvet ajándékozott neki. Egy hónappal előbb az egészségügyi minisztérium „bőségkosarat”

és köszönőlevelet küldött a brigádnak.

Vajon miért ez az „elismérés-halmaz”?

Lajkó Sándorné brigádvezető:

— A Petőfi Sándor szocialista brigád három évvel ezelőtt elvállalta két idős asszony, öv. Törzsvári Gyuláné (72 éves) és édesanyja, Övegy Ilisz Lajosné (100 éves) gondozását. Három év óta következetesen minden héten legalább egyszer, de ha kell, többször is meglátogatjuk a két idős nőt és minden gondjukon igyekszünk enyhíteni.

— Valamit a brigádról.

— 1965-ben alakult a brigád 12–13 taggal. Az alapító tagok közül már csak nyolcan vagyunk itt. Úgynevezett „vegyes” brigád vagyunk, a főpénztárosi kézbesítőig többféle beosztású postai dolgozó tartozik hozzánk. De talán nézzük a névsort: Magamon kívül — én főpénztáros vagyok — Szopory Jolán főpénz-

táros; Maricsán Józsefné nagybari értékesítő; Adamek Mihályné, a hivatal partitkára; Péntek Istvánné távirás, szb-titkár; Horváth Gáborné és Gazdag Elekné távirás; Molnár István kézbesítő; Németh Kálmán kézbesítő; Nagy Ferencné hírlapúrs ügyintéző és Horváth Flóriánné felvevő tartoznak brigádunk tagjai sorába.

Mint kiderül, számos oklevél, jelvény, elismerés tulajdonosa a brigád. A legfrissebb: az idén elnyerték a „Posta kiváló brigádja” címet.

Sort kerítettünk arra, hogy Adamekné és Szopory Jolán társaságában meglátogassuk a két idős asszonyt a Felszabadulás útja 14. szám alatti lakásukon. Az idősebbik, Ilisz néni a közeljövőben lesz 100 éves, látása erősen meggyengült; lánya tartja rendben a kis lakást, persze csak a könnyebb munkát végzi el, mert az ő egészsége is meggyengült, rászorul maga is a segítségére.

Ilisz néni végigsimogatja a látogatók kezét, szemével csak a fényt érzékeli, de már nem lát. A simogatás nyomán ismeri fel, melyik látogatója ki-

csoda, személy szerint ismeri valamennyit.

— Miben merül ki egy-egy pénteki látogatás?

— Rendszerint ketten, egy férfi és egy nő látogatja meg őket, mikor ki ér rá, ezt beosztjuk. Ilyenkor van a nagy takarítás, az ablakokat meg-

tisztítjuk, télen tüzelőt hordunk fel és ha szállítják a szennet-fét, azt is lehozzuk a pincébe. Bevásárolunk a boltban, kiváltjuk a gyógyszert, orvoshoz elkísérjük őket és ha hivatalos ügyes-bajos dolguk vannak, azt is elintézzük.

A két idős asszony nem győz hálálkodni, milyen jól esik ne-

ük a szeretet, amely a látszólag idegen emberekből feléjük árad.

A Petőfi brigád tagjait jogal nevezhetjük az alkony fényhozóknak. Azt viszik a két idős ember életébe, a fényt, a szeretetet.

Balogh József



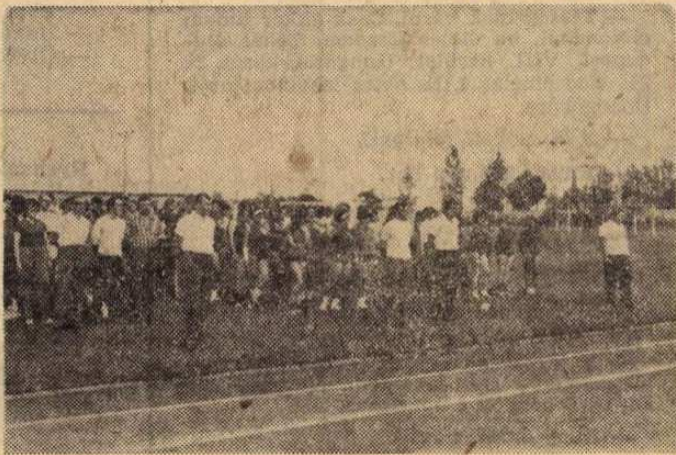
Debrecen lett a Kelet-Magyarországi Kupa

„Üdvözljük városunkban Debrecen, Miskolc és Szeged Postaigazgatóságának sportolói és vendégeinket” — hirdette július 14-én a vasútállomáson a transzparens, ahol Kecskemét párt-, szakszervezeti és gazdasági vezetői várták a kedves vendégeket.

A különautóbuszok hamar „megtalálták” a Műszaki Főiskolát, ahol kulturált szállás várta a résztvevőket. Külön örmét és elismerést váltott ki, hogy ezen a nagyszabású sport-seregszemlén vendégként megjelentek az igazgatóságok vezetői, a szakszervezeti tanácsok — párt- és szakszervezeti szervek titkárai. A verseny, a szállás, az étkezés színhelye: a főiskola volt, és summázva is csak annyit mondhatunk: a vetélkedő mindkét napon zökkenőmentesen „pergett”.

A szép fekvésű sporttelepen nagy kedvvel versenyeztek a sportolók, s a hangulat is remek volt szombaton este, az Ifjúsági Parkban. Az előre megváltott 120 jegy kevésnek bizonyult, pótolni kellett!

Nemcsak a sportolók, hanem a szurkolók is nagy „párbajt” vívtak: szópárbajt. Zengett-züggött a „Hajrá Kecskemét”, „Hajrá Szeged”, „Hajrá Debrecen”. A nagy szurkolás debrecenieknél kedvezett, ők kerültek ki győztesként, s ezzel végleg elnyerték a „Kelet-



Magyarországi Kupát”. Második Szeged együttese lett, míg a harmadik Miskolc csapata. Az emléktárgyak mellé kiadott tárgyjutalmak kivétel nélkül a Bács-megyei nevezetességeket népszerűsítik, így remélhetően emlékezetes marad a nyerteseknek ez a két nap. A díjakat a Postások Szakszervezetének osztályvezetője, Baranyai Géza adta át a győzteseknek és helyezetteknek.

Az eredményhirdetés után rögtönzött fogadáson egyöntetű volt a vélemény: jól szervezett versenyen vettek részt a területek postás dolgozói, s nagyon sok ilyen színvonalú rendezésre és versenyre van szükség. Egészen bizonyos, hogy egyszerűen szolgálta a tömegsport fejlődését. Köszönet illeti a rendezőket, közreműködőket, s mindazokat, akik valamit is tettek a Kupa-verseny sikeréért!

Helyszűke miatt nincs módunkban valamennyi helyezettet feltűn-

tetése; ezért csak az egyes számok győzteseiről számolunk be, s a pontverseny alakulásáról.

Női 100 m. sík: Pazoni Aranka (Debrecen). Férfi 100 m. sík: Kécskefalvi László (Szeged). Női 200 m. sík: Pazoni Aranka (Debrecen). Férfi 400 m. sík: Csáki Károly (Miskolc). Női 4x100 m. sík: Bánszky Júlia, Kozmep Zsuzsanna, Pozsonyi Magdolna, Pazoni Aranka (Debrecen). Férfi 4x100 m. sík: Kerekes Dezső, Kürtösi Pál, Ortel Tibor, Kécskefalvi László (Szeged). Női magas: Kanár Mária (Szeged). Férfi magas: Kovács Miklós (Debrecen). Női távol: Pazoni Aranka (Debrecen). Férfi távol: Csáki Károly (Miskolc). Női kézilabda dobás: Vagyérák Ilona (Debrecen). Férfi súlylökés: Dakó János (Szeged). Férfi kézilabda dobás: Miskolc. Női kézilabda dobás: Debrecen. Női asztalitenisz: Szeged. Női asztalitenisz, egyéni: Sárosi Béláné (Miskolc). Női sakk, csapat: Szeged. Női sakk, egyéni: Paksi Éva (Szeged). Férfi asztalitenisz, csapat: Szeged. Férfi asztalitenisz, egyéni: Monyri Aladár (Szeged). Férfi sakk, csapat: Debrecen. Férfi sakk, egyéni: Sugár György (Szeged).

A pontversenyen Debrecen nyert (209) a 182 pont Szeged, illetve a 158 pont Miskolc előtt. Szantner György

SPORT

TÚL A FÉLIDŐN...

A Postások Szakszervezete Testnevelési és Tömegsport Bizottsága által szervezett üzemi bajnokság első fordulóját befejeződött.

A versenykiírások ellenére némi késséssel zárhattuk a tavaszi fordulót; ennek egyik okát a sportfelelősök szervezési munkájában kereshetjük.

Nagy gondunk a felszerelés biztosítása. A Postások Szakszervezete elnöksége évente 140 000 forint támogatással teremti meg a tömegsport szervezésének alapjait. Központi szertár útján ma csak a kispályás labdarúgásban részt vevő 1000—1200 dolgozónak adunk felszerelést. Sajnálatos jelenség, hogy a részvevő csapatok több esetben nem tudnak elszámolni a felvett szerelésekről. Az elvesztett szerelés helyett vásárolt új labda, cipő, nadrág nem fejlesztí állományunkat, csak azonos szinten tartja. Jelenleg a felszerelések őrési feltételei biztosítottak. Ilyen problémát csak a hanyagság okozhat. Ezért szeretnénk, ha a csapatok tagjai egymásra is figyelnének, akkor, amikor társadalmi tulajdon kapnak ideiglenes megőrzésre. Főleg, ha ez az eszköz saját egészségük óvása érdekében kerül birtokukba.

A gondos, körültekintő szervezés, a fáradságot nem kímélő munka eredménye a tömegsportban, akárcsak a versenysportban egyszerű, táblázatok formájában jelentkezik. Sportágként a legjobb csapatok a következők:

ASZTALITENISZ, FERFI I. oszt.: 1. Alközponti Kábel (14 pont), 2. Budapest 78-as ph. (13 pont), 3. Alközponti TIG I. (12 pont) II. oszt.: 1. Alközponti Szerelő (14 pont), 2. Budapesti Postaigazgatóság (12 pont), 3. Teréz Távb. (12 pont). III. oszt.: 1. Lágymányos I. (11 pont), 2. Kispárt I. (12 pont), 3. Kábelmunkás I. (12 pont). IV. oszt.: 1. Erzsébet II. (14 pont), 2. Alközponti KISZ (13 pont), 3. RTV Ig. II. (12 pont). V. oszt.: 1. Bp. 100 (14 pont), 2. Lágymányos II. (3 pont), 3. Bu-vig (12 pont). VI. oszt.: 1. Vezérigazgatóság (16 pont), 2. Kábel Ig. (14 pont), 3. Óbuda (14 pont).

NOK I. OSZT.: 1. Alközponti TIG (12 pont), 2. HTI Góe I. (11 pont), 3. Alközponti (10 pont). II. oszt.: 1. PSZSZI (14 pont), 2. Lágymányos (12 pont), 3. HTI Góe III. (12 pont).

RÖPLABDA NŐI: 1. POK (12 pont), 2. HTI (11 pont), 3. Zugló (10 pont).

TEKE I. OSZT.: 1. HÁLEP-Lipót A., 2. Szakszervezet, 3. Ferenc. II. oszt.: 1. Alközponti úb, 2. HÁLEP-Lipót B., 3. Alközponti U-Obuda.

SÁKK I. OSZT.: 1. Budapest 78-as (11,5 pont), 2. Budapest 70-es (10,5 pont), 3. Postavezetők (10 pont). II. oszt.: 1. Lipót (12 pont), 2. BHU (11 pont), 3. Alközponti II. (9 pont). III. oszt.: 1. József Távb. Közp. (10 pont), 2. Bp. Mikró II. (8,5 pont), 3. Bp. Mikró I. (8 pont).

LABDARÚGÁS NŐI: 1. TIG Szaksz. Tanács (14 pont), 2. Lipót (9 pont), 3. PSZSZI (9 pont). FERFI: I. oszt.: 1. Alközponti-TIG (13 pont), 2. Teréz Üzem (12 pont), 3. HÁLEP Üzem. I. (12 pont). II. oszt.: 1. Erzsébet (14 pont), 2. Kábelüzem I. (13 pont), 3. Alközponti Üzem (12 pont). III. oszt.: 1. Anyagszertár (16 pont), 2. BHU (14 pont), 3. Közp. Táviró Hiv. (14 pont). IV. oszt.: 1. Posta-vezérigazgatóság (16 pont), 2. Javítóüzem (14 pont), 3. Bp. 72. II. (12 pont). V. oszt.: 1. Pestlőrinc I. (16 pont), 2. Alközponti Tanműhely (11 pont), 3. Kábelüzem II. (11 pont), Jár್ಮűtelep: 1. Irodacéplé (11 pont), 2. Ifjúsági műhely (10 pont), 3. Barakas műhely (10 pont).

Kovács Ernő

Postás kulturális és sportnap, 1973

A Postások Szakszervezete Elnöksége fontos érdekvédelmi feladatának tekinti a tömeges testnevelés elterjesztését, rendszeressé tételét. A sport a testnevelés széles körű, sokszínű formáit kell megkedveltetnünk, népszerűsíteni ahhoz, hogy mindenki megtalálja és kiváláshatja igényeinek a legmegfelelőbbét. E célú nagyszabású szolgálják az immár hagyományossá vált, versenyszerűen lebonyolított üzemek közötti bajnokságok, területi sporttalálkozók.

A postásdolgozók sportmozgalmanak legkiemelkedőbb eseménye az évente megrendezésre kerülő sportnap, amely nagyszerű alkalom arra, hogy közelebb vigye a sportot a munkahelyekhez, megkedveltesse a testnevelést a dolgozókkal.

1973. augusztus 5-én mintegy 800 postásdolgozó jelenlétében, 450 versenyzőnő vágyó dolgozó vett részt a sportvetélkedőn. Természetes, hogy ezen a napon nem lehetett minden versenyző első, még a dobogós helvok száma is korlátozott volt. De biztos, hogy a résztvevők valamenny-

nyien győztesen hagyták el a postás sporttelepet. Együttes tennikarásukkal győzelmet arattak a testnevelési mozgalom, a szakszervezeti tömegmunka területén.

A sportnap győztesei: Atlétika (női): 100 m síkfutás: Kasza Mária, TIG 400 m síkfutás: Nagy Zsuzsanna, TIG 4x100 méteres váltó: TIG magasugrás: Nagy Zsuzsanna, TIG távolugrás: Kasza Mária, TIG súlylökés: Tuza Erzsébet, TIG.

Atlétika (férfi): 100 m: Kelemen György, Bp. Ig.

400 m: Cserpák Antal, Bp.-csop.

1500 m: Madarasi Gyula, TIG

3000 m gyaloglás: Mucsi József, TIG

3000 m gyaloglás, csapat: TIG

magasugrás: Csomor József, TIG

távolugrás: Csizi István, RTV

súlylökés: Bálint Gábor, Bp.-csop.

Bp.-csop.

4x200 m váltó: RTV

Asztalitenisz (női): Hindi

Sándorné, TIG

Asztalitenisz (férfi): Nagy

Ferenc, TIG

Labdarúgás (női): TIG

Labdarúgás (férfi): TIG

Sakk (női): Csitai Katalin,

HTI

Sakk (férfi): Kállai Gyula,

HTI

Röplabda (női): Bp.-csop.

Teke (férfi): Farkas Csaba,

HTI

Teke (csapat): Bp. Igazgató-

ság.

Az 1973. évi postás kulturális és sportnap nem hivatalos pontversenyének eredménye: I. Budapesti Távbeszélő

Igazgatóság, 563 pont, II. Helyközi Távbeszélő Igazgató-

ság, 392 pont, III. Budapesti

Postaigazgatóság 361 pont, IV.

Budapesti Csoport, 284 pont,

V. RTV Ig. 198 pont.

A sporttalálkozó számos

előzően elért kiváló eredmény

helyett hozott új, kimagasló

csúscot. Ez bizonyítja, hogy a

postásdolgozók tömegsportja

fejldőképes. Megfelelő támogatás

mellett Budapest tömegsportmozgalmanak élenjárójává

válhat.

—kovács—

Június 15. és július 1. között egy 30 tagú postás kollektíva (8 házaspár, 8 nő, 6 férfi) Juhász Istvánnak, a Központi Vezetőség tagjának vezetésével utazott a baráti Jugoszláviába — nevezetesen Bessicsibe —, hogy kedvezményes csere-üdülés keretében megismerkedjenek a mesés Adriával, környékével és nem utolsósorban az ottani emberekkel.

Az utat Budapest—Belgrád között vonattal: a tengerig autóbusszal tettük meg. Ezek a többnyire hegyi utakon tett utazások — a maguk félelmetes szépségével — örökre emlékeztetnek maradnak.

Belgrádban csoportunknak nagyon kedves fogadtatásban és dús disztribúcióban volt része. Itt ismertük meg a jugoszláv szakmai és szakszervezeti vezetők egy részét, többek között Tomislav Gidzovics és Dragon Pavlovics elvtársakat, akik az üdülés sikeréért igyekeztek mindvégig mindent megtenni. Itt csatlakozott hozzánk jugoszláv kísérlők, Ljubomir Stojkovicski, akik csak Ljubának hívtunk és minden kívánságunkat

igyekezett kitalálni és teljesíteni, és az aranyos Varga Erzsébet „ka” tolmácsa a belgrádi 6-os postáról, aki most kapott először ilyen nehéz komplex feladatot.

Postások az Adriánál

A csoport az egész idő alatt a Bessicsi-öbölben levő P. T. T. üdülőben lakott, közvetlenül a tenger mellett. A bevezetett két egésznapos kirándulást jugoszláv barátaink négyre „túlteljesítették”. A crnagória (montenegrói) tengerpartot Dubrovniktól (Ragusa) egészen Ulcinig, az Albán határig megismertük, mert minden nevezetes részt végigjártunk. Kirándulás volt egy alkalommal a régi montenegrói fővárosba, Cetinjebe is.

Legkedvesebb élményünk természetesen maga a tenger volt. Az Adria csodálatos kéklő kéksége és tisztasága meglepőnek hatott,

ízét azonban kissé elsőzták az istenek. A nap és víz hatására rövid időn belül pompásan lesültünk.

Említésre méltó a mediterrán vidék részünkre egzotikumnak tűnő flórája is. A délceg ciprusok, terebélyes cédrusok, pálmák, termő narancs- és citromfák, olajfaligetek ezeréves fákkal, a vadon növényfüge, hatalmasan elterjedő virágos leander a fenyveslevelű babér — mind-mind csodálatosak voltak.

Június 26-án jól sikerült az ismerkedési esttel összekötött diszvacsoara és táncos program.

Hazafelé egy teljes éjszakai út után törődve és fáradtan értünk Belgrádba. Pompás reggeli után megnéztük a belgrádi Postamúzeumot, majd egy kis séta következett. Vasárnap lévén csak a központi Nagydruház volt nyitva, és akiknek még volt dinárja, itt elkölthette. A közös emlékünnepélyeskedés után körülsétálva végül buszon indultunk ebédelni.

Az ismét pompás búcsúében kölcsönös pohárköszöntő hangzottak el. Felejthetetlen két hét volt... (F. L.)

TIT-PROGRAM FIATALOKNAK

A TIT budapesti szervezeteinek szervezési osztályánál szakmunkástanulók és ifjúsági klubok részére kiadványok készülnek. Céljuk, hogy a fiataloknak, a művészetekkel és a tudományokkal való ismerkedésre olyan színvonalas programokat ajánljunk, amelyek korszerűek, alkalmazkodnak a fiatalok igényeire, s egyúttal tovább is fejlesztik azokat.

500

Ötszázra emelkedett Tapolcán a telefonelőfizetők száma. A posta az újabb mintegy 150 előfizetői igényt csak a Crossbar-típusú telefonközpont felszerelése után tudja kielégíteni.

Világkiállítás Poznanban

A bélyeg-világkiállítást augusztus 19. és szeptember 2. között Poznanban rendezik meg a Nemzetközi Bélyeggyűjtő Szövetség védnöksége alatt. A bélyegkiállítások történelében a poznaui a második legnagyobb lesz; 52 országból összesen 1296 bélyeggyűjtő vesz részt rajta. A gyűjteményeket a poznaui Nemzetközi Vásárok Pavilonjában állítják ki. A díszcsarnokban kap majd helyet a többi között Erzsébet angol királynő és III. Rainier monacói herceg gyűjteménye is. A Kopernikusz-emlékválalkalmából kiállítják a nagy csillagász személyével kapcsolatos belyegeket is.



POSTÁS DOLGOZÓ — a Postások Szakszervezetének lapja. Szerkesztő: a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: SZENTGYÖRGYVÖLGYI REZSO. Szerkesztőség: 1146 Budapest XIV., Cházár András utca 13. TELEFON: 428-777. Kiadó: a Népszava Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: GÁBOR MÁRTON, a Népszava Lapkiadó Vállalat igazgatója. Terjesztő: a Postások Szakszervezete. Szikra Lapnyomda, Budapest.

VIZCSEPPÉK

Balatonalmádi

A sárga, fehér, zsalugáteres, emeletes épület előtt óriási park. Mint a Margitsziget egy, ügyesen kivágott karaja. A gyeptörök között murvával beszórt út, az út mentén rózsabokrok, beljebb szomorúfűz, délceg fenyő, szemben a délvídekét idevarázsló pálmafák.

— Hát nem gyönyörű... És ez a rengeteg zöld... Mindenbe szerelmes leszek, amit látok — peregett érzéseit ez az örök-ké mosolyra és könnyre futó arcú, magas, ringó testű hölgy: *Borloni Catherina*.

— Az ott a férjem — mutat egy kopasz, rövid nadrágba bújt úriemberre. — Úgy hívják, hogy *Mirabelli*, de ebből csak a *Bell* igaz, vagyis, hogy *Szép*...

A csoport vezetője *Gabriele La Pietra*, Lombardia kerületi szakszervezeti titkára, Milano egyik postahivatalának az igazgatója. Már negyedik alkalommal jár csere-üdültetésben Magyarországon.

— Rokonszenvezek a magyarokkal — mondja. — A magyar nép viselkedése, stílusa, családlissága, testvérisége nagyon szimpatikus. Budapest gyönyörű, de a Balaton legalább annyira szép.

A csoport ötventagú. A tavalyihoz képest hússal növekedett létszámuk. Közülük nyolc család, négyen gyerekekkel. Turisták. Mind szakszervezeti tagok.

Rövid idő alatt az is kiderül, kinek mi a hobbjá. *Gabriele* a fényképezésnek hódol. Négy különböző, jobbnál jobb gépet mutat, s másodpercek alatt készíti rólunk színes felvételt. A gép, mint egy nagy darázs dong, aztán kidobja a még nedves pillanatképet. *Catherina* gyönyörű kézimunkákat készít — igazi olasz csipkéket.

— Tegnap Badacsonyban voltunk — meséli elragadtatással. — A primás a fülünkbe húzta, és mi sírtunk...

— Itt minden étkezés olyan — mondja a fiatal sofőr —, mint nálunk otthon egy esküvői lakoma.

Igaz, *Józi* bácsi még Pestre is utazott olíva olajért.

Most szalonnasütéshez készülődik a társaság.

Mielőtt búcsúznak, valamennyien a bejárat lépcsőin szorulunk össze — s az együtttest *Gabriele* megörökíti.

A STRANDON

A bejáratától jobbra, a kerítéshez közel, csinos kis faházikó. A postásoké. Fele a férfiaké, fele a nőké. Színes, tarka függönyök mögött öltöznek, vetkőznek, kis szekrénykéibe rakják a ruhájukat. Egy kis apróság: ruhafogas hiányzik a rekeszekből. Külön kis helyiségben zuhanyozó. Minden tiszta, új, színeiben vidám.

Kifelé jövet minden tetszésem ellenére egy óriási hiányt fedezek fel — amire csak egy nő képes —, nincs tükör!

Balatonfüred

Lent a postán nyári csúcsforgalom. Hosszú sor áll a befizető ablakok előtt, többen válogatnak a színes képeslevelezőlapok között — kísértőzene a bélyegző ütögető csatolása. Fent a nyitott erkélyajtóban csikós nyugugy árulkodik a pihenés jeleiről.

Az első emeleten öt szoba, a másodikon két szoba van. Tavaly cserélték újra a berendezést: modern, kis heverők, világos éjjeliszekrény, dohányzóasztal, székek élénk kárpittal. Minden szobában mosdó és olajkályha — a téli időben ezzel fűtenek.

Közös a folyosói fürdőszoba, tévével, rádióval, lemezjátszóval felszerelt a társalgó.

A második emeleti „férfiszobában” három vannak fent, a negyedik, a 26 éves fiatalember érthető módon másfelé jár.

— Mi is most jöttünk a strandról — mondják. — Az időnk nagy részét ott töltöttük.

Persze, ez látszik, mind szép barnán megy haza. Húsz forintért vitték a bérletet, bár később megtudták, hogy a SZOT-ban feleannyiért adják. Néha lementek a Balaton étterembe is, kirándultak Veszprémbe, Pannónhalmára, Tihanyba, Siófokra. Holnap a Jókai Múzeumba készülnek.

Jól összebarátkoztak. Tóth József bányász Kazincbarcikán, Papp Bertalan Ozdon tanár, Bognár Kálmán Baján művezető. A negyedik lakó postás? — kérdelem. A válasz tagadó.

Tanácsalanságomban Zsuzsához, a gondnok lányához fordulok.

— Most postásbeutaltunk nincs — mondja.

Balatonboglár

„Zöldre van a, zöldre van a fiúk nyelve festve... le kellett a, le kellett a fiúk nyelvét vágni” — fújják a postáslányok a csúfolódó éneket *Kriszti* és *Klári* néni vezényletével. Holnap zsúrba hivatalosak a szomszéd táborba, s valami „meglepetést” is kell vinni a srácoknak.

A hatalmas kertet gyerekzsibongás tölti be. Több mint kétszázan vannak. A gyepen pokrócok — ezen napoznak. A körhinta leszakadt, a homokban pihen. A mérlegbinta sohasem kerül egyensúlyba, a trapéz, a gyűrűhinta körül nagyobbak segítenek az ügyeskedő kicsiknek.

Napfény és víz — ebben mártóznak, fürdenek a gyerekek. A program gondosan előkészített. Ebresztő, csendes pihenő, tanakodó. Mozi, séta, rajzverseny, sportverseny. Mint egy hibátlan óramű. Maga a fürdés — a legkezelebbes időtöltés — egy szertartás. Egy: már este lehet miért izgulni. Reggel, kémelelni az eget, tiszta-e, figyelni a napot, meleg-e, nézni a vizet...



(Haraszti)

Aztán megjelenik a doktor bácsi — lélegzetviesszafojtó pillanatok. Úgy vélik, míg megállapítja a víz hőmérsékletét — a dobok is peregne. S miután kimondja a mindent jelentő igent vagy nemet, azt is meghatározza, hogy negyedórát, vagy félórát lehetnek-e a vízben. A mentőcsónak kimért evezésekkel elfoglalja a helyét, azon túl senki sem mehet. A tanárok vezetésével — minden fegyelméletiséget sutba vágva —, a társaság csatakiállításokra emlékeztető örömrivalgásokkal elfoglalja a Balatont. Valahogy így — jó időben mindennap.

— Ötödször nyaralok itt — mondja *Kanicsár Erika*, leendő nyolcadikos. — Tavaly szereztem egy barátot is, idén egy szobába kerültünk.

— Hányan vagytok együtt, ti „nagyok”? — Tizenkilencen.

— Nem sok az, egy szobában?

— Sőt, az olyan jó. Este lámpaoltás után egymás ágyába kucorgunk, vicceket mesélünk, nevetünk... Múltkor még a doktor bácsi is ránk nyitott, mert nagyon zajongtunk. Azt mondta, ha így féltek, idejövök hozzátok horkolni...

— En egyszer beteg voltam — meséli a nagy „élményt” *Bodó Edit*. — Fájt a torkom, három napig a gyengélkedőben voltam. Mindenki engem babusgatott, csuda jó volt.

— Hányadikos vagy?

— Most végeztem a másodikát, 4,6 átlaggal.

— Mit szeretsz csinálni?

— Tollaslabda dobozával távcsővezni. Figyelni az aranyhidat, Pajtás újságot olvasni. Főleg a *Viki* és a *Kajla* kalandjait.

— Hol laksz Pesten?

— Tessék csak várni. Csak akkor tudom elmondani, ha elején kezdem. Tehát. Budapest, VIII. kerület, Hungária körút 22. 24., első emelet 4. És hetes iskolába járok Dobogókőre.

— S ki szokott felvinni?

— Anya visz, apu hoz.

— Kivel jobb?

— Anyuval.

— Miért?

— Mert az apu nem szereti nézni a kirakatokat...

— Mi szoktunk a kisebbekre ügyelni — büszkélkedik *Geröcs Magdi*, aki már bekerült a nagyok csoportjába.

— Hogy érzed magad?

— Nagyon jól. Sokat fürdünk. A program változatos. Láttuk a *Kétélű ember*-t, itt vetítették a zsbongóban. Voltunk Badacsonyban kirándulni. Fent voltunk a *Xantus János*-kilátóban.

— Ha rossz idő van, mit csináltok?

— Olvasunk, tévézünk. A belső termekben játszunk. Szakkörök szerint, mindenki azt, amihez kedve van. A kézimunkázók gyönyörű terítőket hímeznek, a rajzosok a betonon gyakorolnak, a kisebbek babáznak. Egyébként mi jó időt fogtunk ki. De az előző turnusban például olyan nagy vihar volt, hogy a zászlórúd is tönkretette. Így a mi fogadásunkkor csak jelképes zászlófelvonás volt, *Marika* néni üdvözölt bennünket rajonként. Majd együtt elénekeltük, Mint a mokus fenn a fán című dalt.

— Készültök a búcsúestre?

— Nagyon. Lesz tábortűz. Csak az a baj, hogy utána vége a nyaralásnak.

Balatonföldvár

Arnyas kertben egy szépen tervezett, fáradt rózsaszínű emeletes villaépület. A bejárat előtt fehérkék színű, mázolt kerti székek, asztalkák. A hűvös előtérben földig érő tükör, az emeletre faragott falépcső vezet fel, a fordulónál színes ablaküvegen át szűrődik a fény.

A fiatal házaspár ruhája is jelzi az összetartozást. Mindkettőjükön fekete nadrág, élénk sárga selyeming. Együtt dolgoznak a Miskolci Színháznál. *Igric Sándor*, a szimfonikus zenekar, *Pásztor Mária* pedig az énekkar tagja.

Az üdülő csendes. Majdnem mindenki a strandon van. Mint egy kis család, úgy élnek.

— Van ám itt egy nászutas pár is — mesélik. — A fiú még katona, három hónap múlva szerel le. A lány, úgy tudjuk, a postánál; telefonközpontban dolgozik. Ma Tihanyba mentek kirándulni, azért nincsenek itt. A nevük? Dömötör Sándor és neje.

Altalában együtt járnak mindenfelé. Velük és *Salamon Sándor*ékkal. Strandon, csónakázunk, szórakozunk. Az autós-campingben van egy mini golfpálya, az szenzációs... Sokat tollaslabdázunk, pingpongozunk és készülünk a „coctailhajóra”, mikor a Neoton-együttes lép fel.

Mi először üdülünk itt, de mindennel nagyon meg vagyunk elégedve — ezt a többiek nevében is mondhatjuk. Panasz? Csak akkor, ha a kákán is csomót keresünk. Így: kicsit kevés a SZOT-ban az enivaló, ha itt volna egy kis hűtőszekrény, jegelt sört ihatnánk... ja, és mi lányok nehezményezzük, hogy nem tudjuk hol száritani a ruhát. Padra szoktuk rátenni a blúzokat, fehérneműt, fürdőruhákat, mert nincs egy szárítótól sem... Több kifogás igazán nincs, csak dicséret!

Balatonszabadi

A csendes pihenőben halk pusmogás hallatszik ki a nyitott szobájától kereszttől. Az ügyeletes felderítő a szekrény mögött lapul, onnan jelenti a híreket, a változásokat. En, az ismeretlen nő a fedélzeten, kapóra jövök. Legalább tíz perccel sikerült megrövidítenem a kényszerpihenőt. Az asztalnál köröm sereglenek. Megígertem velük, hogy csendesen beszélgetünk, de a lendület ezt időnként nem tartatja be velük. Már vannak, akik az emeletről szivárognak le. Pizsamában, fürdőnadrágban.

— Kik szerettek a legjobban, fiúk?

— Gizi néni szavazunk, utána Jóska bácsi.

— Mi a büntetés, ha rosszak vagytok?

— Kavicsot kell gyűjteni. Van, hogy kétszázat, van, hogy ötszázat.

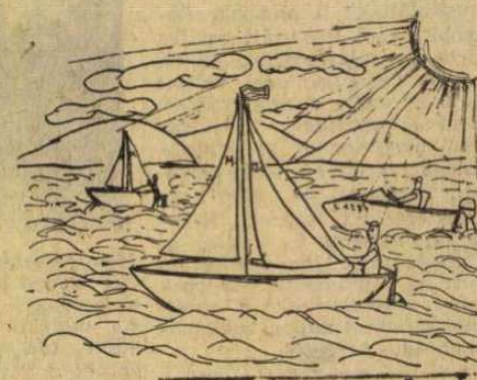
— Mi a legjobb?

— Fürdeni.

— Hányan vagytok?

— Ötvenen.

Ilyennek látta a tavat a rajzverseny győztese



— Ebben a szobában?

— Nyolcan.

— Jó az emeletes ágyakon aludni?

— Érdekes. Otthon ilyen nincs.

— A fürdősen kívül mit szerettek még?

— Focizni, pingpongozni, tévézni. Versenyezni. A főnök, a szobaparancsnok rajzversenyben első lett. Lengyel Istvánnak hívják. Tessék nézni, mit rajzolt!

— Ideadjátok?

— Igen.

— Ó meg a világ bajnok!

— Miért?

— Mert mindig azt mondta, hogy mindenhez ért, aztán kiderült, hogy nem igaz. Pucának is hívjuk, meg Szemüvegnek, mert szemüveges kis okos.

— Mi a rendes neved?

— Pásztor János.

— Miért nem ütsz szét közöttük?

— Azért jól megvagyunk... Csak az a baj, hogy most csalános vagyok.

— Mi van ebben a fűzetben?

— A tábortűz műsor. Minden szoba két műsorral lép fel. Az egyik például: jaguár, jumbo — a tevé az ivóban, a másik: az idomított számár.

— Mi ez?

— Nem szabad elárulni. Mindenki titokban készül. Én vezetem az egész fűzetet. Rám tartozik a műsoron kívül a levelek feladása is. Egyben játékfelelős is vagyok. A kétnapos sportversenyt is pontosan vezetem. Tessék csak nézni...

— Neved?

— Csuti Péter vagyok. Anyukám dolgozik a postánál, Győrben.

— Engem is tessék felírni... Kövess! Péternek hívunk. Apu hírlapszerző, anyu ilyen papírokat ír... Itt van a testvérem is, Sándor... Vásároltunk anyunak ajándékot Siófokon Ugye, szép?

Az épületben „Gizi-néni” kalauzol végig. Mosolygós, kedves — nem csoda, ha a gyerekek szeretik.

— Tulajdonképpen postáslány vagyok — mondja. Anyu szállítólevél-felülvizsgáló, apu *Kőbányán* hivatalvezető, a férjem a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságán dolgozik. Én 17 éve, képzős korom óta minden nyáron itt és Zircen vagyok a postás-gyerekekkel.

CSESZÁK GYÖNGYI



(Haraszti Alfréd grafikája)